

Jurisprudentiebulletin RSJ

2019/2

zie ook WWW.RSJ.NL

<p>Zaaknummer: R-18/1216/GA</p> <p>Datum uitspraak: 11 maart 2019</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen</p>	<p>Op klagers verzoek heeft de rechtbank beslist tot schorsing van de voorlopige hechtenis voor het uitzitten van een nog openstaande gevangenisstraf onder een ander parketnummer. Rechtbank heeft de tenuitvoerlegging hiervan aan het OM gelaten en OM heeft aan directeur laten weten dat dat meteen kon gebeuren. Beslissing van directeur om klager gevangenisstraf in h.v.b. te laten ondergaan en selectiefunctionaris niet te vragen klager over te plaatsen naar gevangenis, niet onredelijk. Beroep directeur gegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 16)</p>	<p>9</p>
<p>Zaaknummer: R-18/1878/GA</p> <p>Datum uitspraak: 18 februari 2019</p>	<p>Zorgplicht; Persoonlijke verzorging</p>	<p>Directeur heeft er alles aan gedaan om te bewerkstelligen dat bestelde artikelen alsnog aan klager zouden worden geleverd en heeft in gegeven omstandigheden voldoende invulling aan zorgplicht gegeven. Zorgplicht directeur strekt niet zo ver dat deze algemene verplichting behelst immer niet, niet volledig of niet deugdelijk geleverde artikelen bij (plaatselijke) supermarkt of anderszins alsnog aan te schaffen. Wijze waarop directeur invulling dient te geven aan zorgplicht is steeds van individuele en specifieke omstandigheden van het geval afhankelijk. Beroep directeur gegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 44)</p>	<p>9</p>
<p>Zaaknummer: R-18/2328/GA</p> <p>Datum uitspraak: 8 februari 2019</p>	<p>a-dwangbehandeling; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Onvoldoende aannemelijk dat destijds gebleken gevaar mogelijk veroorzaakt is door een psychische stoornis, en dat dit gevaar binnen redelijke termijn alleen weggenomen kan worden door de a-dwangbehandeling. Niet voldaan aan eisen van subsidiariteit en doelmatigheid. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,= (Wet- en regelgeving: Pbw 46a, 46b, 46c, 46d, 46e)</p>	<p>11</p>

<p>Zaaknummer: R-18/0051/GA</p> <p>Datum uitspraak: 30 januari 2019</p>	<p>Roken; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Samenvatting: Rookbeleid in de p.i. Ter Apel, inhoudende een rookverbod voor de luchtplaats, is in strijd met hogere wet- en/of regelgeving. Klager alsnog ontvankelijk in zijn beklag. Klacht gegrond en rookbeleid wordt vernietigd voor zover daartegen is geklaagd. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 2 lid 4, Tabaks- en rookwarenwet)</p>	<p>12</p>
<p>Zaaknummer: R-18/621/GA</p> <p>Datum uitspraak: 15 januari 2019</p>	<p>Hoorplicht; Disciplinaire straffen</p>	<p>Directeur dient keuze om te horen d.m.v. een digitaal communicatiemiddel als Facetime, waarbij hij afwijkt van de gebruikelijke wijze van horen in persoon, te motiveren nu er geen regelgeving voorhanden is die horen d.m.v. een digitaal communicatiemiddel met waarborgen omkleedt. In onderhavig geval kan de motivering de keuze niet dragen. Beroep in zoverre gegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 51, 57)</p>	<p>14</p>
<p>Zaaknummer: R-18/637/GB</p> <p>Datum uitspraak: 21 februari 2019</p>	<p>Penitentiair programma</p>	<p>Afwijzing verzoek deelname p.p. OM heeft negatief geadviseerd gelet op klagers 'hoge' recidiverisico en de te verwachten maatschappelijk onrust. Klager is veroordeeld voor een moord en verblijft nu ruim negen jaar in detentie. Beroepscommissie stelt vast dat reclassering het risico op letselschade als 'hoog' heeft ingeschat en dat klager nimmer openheid van zaken heeft gegeven over het delict. Aard, zwaarte en achtergronden van het gepleegde delict, het gedrag van de gedetineerde en diens gemotiveerdheid moeten naar het oordeel van de beroepscommissie in belangrijke mate worden meegewogen bij de beoordeling tot deelname aan een p.p.. Daarbij zijn de gegeven adviezen van het OM en de reclassering en de gevoelens van de nabestaanden en hun omgeving, alles bijeengenomen, bij die afweging van doorslaggevend gewicht. Het maatschappelijk belang dient zwaarder te wegen dan klagers persoonlijk belang bij</p>	<p>16</p>

		resocialisatie. Hierbij is in aanmerking genomen dat sprake is van een relatief kort strafrestant, gelet op klagers v.i.-datum op 6 maart 2019. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 4 jo 7; PM art. 9)	
Zaaknummer: R-18/1647/GB Datum uitspraak: 14 februari 2019	Plaatsing/overplaatsing EBI	Nieuwe plaatsingsbeslissing in EBI na eerder gegrond verklaard beroep. Extreem vluchtrisico is op dit moment voldoende aannemelijk geworden. Beroepscommissie acht het van belang te letten op de informatie over het verloop van de zogenoemde Moco-oorlog en de daarin plaatsgevonden liquidaties. Aannemelijk is geworden dat ook sprake is van een onaanvaardbaar maatschappelijk risico bij klager in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten. Beslissing selectiefunctionaris kan thans niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 6, 26)	17
Zaaknummer: R-19/2596/GB Datum uitspraak: 17 januari 2019	Eerste plaatsing zelfmelders	Zelfmelder. Klagers bedrijfsbelangen zijn onvoldoende zwaarwegend t.o.v. de (toenemende) noodzaak van tenuitvoerlegging van de straf en het gewicht dat aan het negatieve advies van het OM moet worden toegekend. Klager heeft reeds uitstel gekregen. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17)	19
Zaaknummer: R-18/2011/GB Datum uitspraak: 17 januari 2019	Plaatsing/overplaatsing EBI	Op basis van het dossier is voldoende aannemelijk dat een extreem gevaar voor ontvluchting is te duchten en dat sprake is van een onaanvaardbaar maatschappelijk risico in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten. Klager voldoet hiermee aan het criterium voor plaatsing in de EBI zoals bedoeld in artikel 6, onder a, van de Regeling en op basis hiervan is de tweede beslissing tot verlenging van verblijf gerechtvaardigd. Beroep derhalve ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie,	19

		plaatsing en overplaatsing van gedetineerden: art. 6, sub a en 26)	
Zaaknummer: R-18/829/GB Datum uitspraak: 15 januari 2019	Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen	Vanwege een integriteitsincident en de commotie daaromheen, is het onredelijk noch onbillijk dat klager tijdelijk is overgeplaatst naar een andere p.i. Beroep derhalve ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17)	20
Zaaknummer: R-18/2150/GM Datum uitspraak: 6 maart 2019	Medische verzorging medicatieverstrekking	Inrichtingsarts niet gehouden gegevens uit medisch dossier, op puur feitelijke gegevens na, te corrigeren. Niet aan patiënt te bepalen welke gegevens in dossier moeten worden opgenomen. Continuïteit van zorg weegt zwaarder. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pm art. 28; BW art 7:454)	22
Zaaknummer: R-18/2054/GM Datum uitspraak: 6 maart 2019	Medische verzorging Tegemoetkoming financieel	Medisch matras bestaat niet. Inrichtingsarts heeft voor verstrekken aangepast matras niet alleen mogen uitgaan van door leverancier gehanteerde gewichtscriterium, maar had nader moeten ingaan op klagers klachten nu hij bekend was met reumatische klachten en eerder aangepast matras heeft gekregen, Niet voortvarend gehandeld. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 25,=. (Wet- en regelgeving: Pm art. 28)	23
Zaaknummer: R-18/1654/GM Datum uitspraak: 6 maart 2019	Medische verzorging Tegemoetkoming financieel	Uitgangspunt is dat door arts voorgestelde behandeling niet zonder overleg met de patiënt gewijzigd kan worden. In dit geval extra aanleiding klager vooraf te informeren aangezien klager zich vanwege belaste familieanamnese zorgen maakte over verwijderd weefsel. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 25,=. (Wet- en regelgeving: Pm art. 28)	24

<p>Zaaknummer: R-18/2221/GV</p> <p>Datum uitspraak: 1 maart 2019</p>	<p>Algemeen verlof</p>	<p>Verzoek om algemeen verlof afgewezen, omdat uit beleid volgt dat aan tijdelijk naar Nederland overgebrachte Antilliaanse gedetineerden geen vrijheden worden toegestaan. Onderlinge regeling en voornoemd beleid gaan echter uit van tijdelijk verblijf van max. 6 maanden, terwijl klager ruim 7 jaar in Nederland is gedetineerd. Afwijzing (enkel) op grond van beleid daarom niet redelijk. Nu klagers strafresant echter meer dan een jaar bedraagt, komt hij (nog) niet in aanmerking voor algemeen verlof. Reeds hierom is afwijzing van klagers verlofaanvraag niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14; Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden art. 40)</p>	<p>25</p>
<p>Zaaknummer: R-18/795/GV</p> <p>Datum uitspraak: 7 februari 2019</p>	<p>Incidenteel verlof</p>	<p>Beslissing Minister tot afwijzen van klagers verzoek tot het verlaten van de inrichting voor ongebeleid verlof voor een langere duur dan tien uur kan niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie begrijpt de wens van klager om uitbreiding van het aantal verlofuren, maar anderzijds kan zijn aanwezigheid bij de familiedag ook doorgang vinden als het verlof maximaal tien uur duurt. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 21)</p>	<p>26</p>
<p>Zaaknummer: 18/881/GV</p> <p>Datum uitspraak: 7 februari 2019</p>	<p>Incidenteel verlof</p>	<p>Beslissing Minister tot afwijzen van klagers verzoek tot het verlaten van de inrichting voor ongebeleid verlof voor een langere duur dan tien uur kan niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie begrijpt de wens van klager om uitbreiding van het aantal verlofuren, maar anderzijds kunnen de door hem te ondernemen activiteiten ook doorgang vinden als het verlof maximaal tien uren duurt. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 21)</p>	<p>28</p>

<p>Zaaknummer: R-18/2280/GV</p> <p>Datum uitspraak: 17 januari 2019</p>	<p>Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf; Strafonderbreking</p>	<p>Enkele omstandigheid dat strafoverdracht naar het land van herkomst i.h.k.v. WOTS-/WETS-procedure mogelijk is, betekent niet dat geen strafonderbreking o.g.v. art. 40a van de Regeling kan worden verleend. Omstandigheid dat klagsters straf mogelijk aan Polen kan worden overgedragen vormt geen, althans onvoldoende grond om verzoek om strafonderbreking o.g.v. art. 40a af te wijzen. Van een concrete aanvraag voor strafoverdracht is niet gebleken. Bovendien is het de vraag of strafoverdracht opportuun is, nu klagster reeds tweederde van de haar opgelegde vrijheidsstraf heeft ondergaan. Voorts kan betalingsverplichting in het kader van een schadevergoedingsmaatregel van € 3.824,80 niet zonder meer aan afwijzende beslissing ten grondslag worden gelegd. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)</p>	<p>29</p>
<p>Zaaknummer: S-19/1192/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 4 maart 2019</p>	<p>Bewegingsvrijheid binnen de inrichting</p>	<p>Beslissing dat verzoeker zich alleen onder begeleiding van personeel door p.i. mag bewegen, niet strijdig met wettelijk voorschrift of onredelijk of onbillijk. Aan beslissing kleeft wel een gebrek omdat aan begeleiding geen termijn is gesteld. Voor de termijn zou aansluiting gezocht kunnen worden bij jurisprudentie beroepscommissie mbt GVM-maatregelen, waarin is bepaald dat maandelijks een belangenafweging dient plaats te vinden omtrent voortdoring van noodzaak van maatregelen. Ook aanbeveling om beslissing op schrift te stellen. Nu die termijn nog niet is verstreken, op voorhand geen reden voor toewijzing verzoek. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 60)</p>	<p>31</p>
<p>Zaaknummer: S-19/1183/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 27 februari 2019</p>	<p>Disciplinaire straffen straftoemeting; Schorsing procedureel</p>	<p>Aan verzoeker is een disciplinaire straf opgelegd van 14 dagen opsluiting in eigen cel, zonder televisie, radio en koelkast. Met betrekking tot het verwijderen van</p>	<p>32</p>

		de radio en de koelkast overweegt de voorzitter, voorlopig oordelend, dat de Sanctiekaart 2016, de Pbw alsmede de huisregels van de p.i. Ter Apel, geen grondslag geven voor het opleggen van een dergelijke 'extra' straf. Daarnaast is de 'extra' straf zo geformuleerd dat deze nog kan doorlopen na afloop van de 14 dagen straf, daar de radio en koelkast pas teruggegeven zullen worden 'indien verzoeker zich aan de basale regels van de inrichting weet te houden'. Door de directeur is niet duidelijk gemaakt hoe en door wie dit getoetst wordt. Het verzoek wordt toegewezen ten aanzien van het verwijderen van de radio en de koelkast. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 51 jo 60)	
Zaaknummer: R-18/1787/TA Datum uitspraak: 28 februari 2019	Post; Tegemoetkoming financieel	Geen wettelijke grondslag voor toezicht op digitale berichten telefoon die voorafgaand aan postmaatregel zijn verzonden/ontvangen. Ongerechtvaardigde inbreuk op klagers privacy, in feite sprake van uitvoeren van opsporingshandelingen. Beroep hoofd inrichting ongegrond, geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 29, 35)	34
Zaaknummer: R-18/1262/TA Datum uitspraak: 20 februari 2019	Post	Voor het telkens een gesprek voeren met klager voordat aanzienlijke hoeveelheid geprivilegieerde post wordt verzonden is geen wettelijke basis, kan drempel opwerpen om geprivilegieerde post te versturen en leidt tot vertraging in verzending. Beroep hoofd inrichting ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 35, 36; Regeling geprivilegieerde post verpleegden; Huisregels art. 11.3)	35

<p>Zaaknummer: R-18/946/TA</p> <p>Datum uitspraak: 12 februari 2019</p>	Huisregels; Urinecontrole	Niet noodzakelijk om alle mogelijke uitzonderingen betreffende het binnen vier uur afgeven van urine in huisregels neer te leggen, ook niet in geval van niet uitzonderlijke problemen van fysieke aard zoals zich eerst moeten ontlasten. Wel wenselijk naar oplossing te zoeken, zoals in klagers geval ook is gedaan. Beroep hoofd inrichting gegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling urineonderzoek verpleegden art. 3; Protocol urineonderzoek art. 6)	36
<p>Zaaknummer: R-18/1277/TA</p> <p>Datum uitspraak: 28 januari 2019</p>	Roken	In beroep aan de orde of voldoende maatregelen zijn genomen om rookoverlast te voorkomen. Zonder effectieve handhaving kan geen sprake zijn van effectief rookbeleid. Onvoldoende gebleken dat -en de wijze waarop- adequaat is gehandhaafd. Beroep hoofd inrichting ongegrond. (Wet- en regelgeving: Tabaks- en rookwarenwet art. 10)	37
<p>Zaaknummer: R-18/1380/TA</p> <p>Datum uitspraak: 22 januari 2019</p>	Zorgplicht niet betrachten; Ontvankelijkheid materieel; Medische verzorging toegang tot; Tegemoetkoming financieel	Insluiting na zeer ernstig incident is begrijpelijk, maar klager had zo spoedig mogelijk moeten worden gezien door medische dienst. Het incident heeft fysiek en mentaal grote indruk op klager gemaakt. Zorgplicht niet betracht. Beroep gegrond, klager alsnog ontvankelijk in beklag en beklag gegrond. Tegemoetkoming € 75,=. Geen direct causaal verband tussen niet-betrachten zorgplicht en verdere verloop behandeling. Beroep in zoverre ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 41, 56)	38
<p>Zaaknummer: R-18/1369/TA</p> <p>Datum uitspraak: 11 januari 2019</p>	Geld of rekening-courant; Ontvankelijkheid materieel; Tegemoetkoming financieel	Voor doorberekenen kosten BKR-toets aan klager bestaat enkel interne, onvoldoende concrete regelgeving waaruit geen algemene regel/verplichting kan worden afgeleid. Beslissing onredelijk, betreft financiële beheerstaak van hoofd inrichting. Beroep en beklag gegrond, tegemoetkoming € 5,=. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 56)	40

<p>Zaaknummer: R-18/1783/TA</p> <p>Datum uitspraak: 10 januari 2019</p>	<p>Voorwerpen op cel</p>	<p>Beleid niet mogen invoeren van goederen bij afdelingsarrest wegens drugsgebruik is t.t.v. klacht niet op alle afdelingen eenduidig toegepast en, zelfs t.t.v. zitting beroepscommissie, niet kenbaar schriftelijk vastgelegd. Geen sprake van eenduidig algemeen in inrichting geldend beleid. Beroep hoofd inrichting ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 44)</p>	<p>41</p>
<p>Zaaknummer: R-449</p> <p>Datum uitspraak: 8 november 2018</p>	<p>Dwangbehandeling; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Geen sprake van dwang, maar van enige drang tot innemen van medicatie. Geen overschrijding van grens tussen acceptabele drang en onaanvaardbare dwang. Patiënt informeren over gevolgen van weigering innemen medicatie, is onderdeel van zorgvuldige behandeling. Geen beklagwaardige beslissing. Beroep hoofd inrichting gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in zijn beklag. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 56)</p>	<p>42</p>
<p>Zaaknummer: R-18/2080/JA</p> <p>Datum uitspraak: 19 februari 2019</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Door groepsleidster als privépersoon zonder enige reden gericht zoeken op internet/op een datingwebsite naar in inrichting verblijvende jeugdige en het zonder rechtvaardigingsgrond delen van gevonden informatie met een andere jeugdige binnen de inrichting betreft handelen in het kader van taakuitoefening en levert schending van privacy op. Tevens strijd met beginselen van goede bejegening. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 75,=. (Wet- en regelgeving: EVRM art. 8, Grondwet art. 10, Bjj art. 65 lid 1 onder m)</p>	<p>43</p>

<p>Zaaknummer: R-18/1983/JA en R-18/2000/JA</p> <p>Datum uitspraak: 14 februari 2019</p>	<p>Tegemoetkoming financieel; Bewegingsvrijheid binnen de inrichting</p>	<p>Opnieuw voortgezet verblijf op ITA zonder geldige titel nu niet tijdig en zonder advies van de adviescommissie ITA is beslist. Zodanig ernstig dat hogere tegemoetkoming wordt toegekend. Beroep directeur ongegrond, beroep klager gegrond, tegemoetkoming € 480,=. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 22c)</p>	<p>44</p>
<p>Zaaknummer: R-18/1329/JA</p> <p>Datum uitspraak: 4 januari 2019</p>	<p>Geestelijke verzorging</p>	<p>Klager verblijft op de ITA en voor zover de iftar kan worden gezien als onderdeel van klagers godsdienst, acht de beroepscommissie de beperking van het belijden van godsdienst gerechtvaardigd, gelet op art. 2, vierde lid Bjj en het karakter van de ITA .Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 46 lid 1, art. 2 lid 4)</p>	<p>45</p>

Zaaknummer:

R-18/1216/GA

Datum uitspraak:

11 maart 2019

Beroepscommissie:

mr. J.A.M. de Wit, voorzitter, mr. R.S.T. van Rossem-Broos en M.R. van Veen, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Jousma, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen

Samenvatting:

Op klagers verzoek heeft de rechtbank beslist tot schorsing van de voorlopige hechtenis voor het uitzitten van een nog openstaande gevangenisstraf onder een ander parketnummer. Rechtbank heeft de tenuitvoerlegging hiervan aan het OM gelaten en OM heeft aan directeur laten weten dat dat meteen kon gebeuren. Beslissing van directeur om klager gevangenisstraf in h.v.b. te laten ondergaan en selectiefunctionaris niet te vragen klager over te plaatsen naar gevangenis, niet onredelijk. Beroep directeur gegrond.
(Wet- en regelgeving: Pbw art. 16)

Rechtsoverwegingen:

Uit de stukken en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht blijkt dat tijdens het onderzoek ter terechtzitting van de rechtbank Noord-Nederland, namens klager is verzocht het bevel tot voorlopige hechtenis tijdelijk te schorsen ten behoeve van het uitzitten van de nog resterende onherroepelijk aan klager opgelegde gevangenisstraf van 26 dagen onder een ander parketnummer. De rechtbank heeft bij beslissing van 8 mei 2018 gehoor gegeven aan dit verzoek. De datum waarop de tijdelijke schorsing van de voorlopige hechtenis zou ingaan heeft de rechtbank in handen van de officier van justitie gelegd. De officier van justitie heeft in een e-mailbericht van 14 mei 2018 aangegeven er geen bezwaar tegen te hebben dat dit nu gebeurt. Naar het oordeel van de beroepscommissie heeft de directeur hieruit kunnen begrijpen dat de

schorsing van de voorlopige hechtenis meteen ten uitvoer gelegd diende te worden. De voordelen voor klager om in het gevangenisregime te verblijven ten opzicht van het h.v.b. zijn minimaal, terwijl klager belang had bij tenuitvoerlegging van de nog openstaande gevangenisstraf. Gelet op de nadere toelichting van de directeur, acht de beroepscommissie aannemelijk dat het opstarten van de selectieprocedure langer zou duren. De beroepscommissie acht de beslissing van de directeur om klager de tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf in het h.v.b. te laten ondergaan en de selectiefunctionaris niet te vragen hem over te plaatsen naar de gevangenisafdeling, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen niet onredelijk of onbillijk. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-18/1878/GA

Datum uitspraak:

18 februari 2019

Beroepscommissie:

mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter, J.G.A. van den Brand en ing. M.J. Mulders, leden, in tegenwoordigheid van Y.L.F. Schuren, secretaris

Trefwoorden:

Zorgplicht; Persoonlijke verzorging

Samenvatting:

Directeur heeft er alles aan gedaan om te bewerkstelligen dat bestelde artikelen alsnog aan klager zouden worden geleverd en heeft in gegeven omstandigheden voldoende invulling aan zorgplicht gegeven. Zorgplicht directeur strekt niet zo ver dat deze algemene verplichting behelst immer niet, niet volledig of niet deugdelijk geleverde artikelen bij (plaatselijke) supermarkt of anderszins alsnog aan te schaffen. Wijze waarop directeur invulling dient te geven aan zorgplicht is steeds van individuele en specifieke omstandigheden van het geval afhankelijk. Beroep directeur gegrond.
(Wet- en regelgeving: Pbw art. 44)

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge het bepaalde in artikel 44, vijfde lid, van de Pbw draagt de directeur zorg voor het stellen van regels omtrent de aankoop door gedetineerden van andere gebruiksartikelen dan die welke door de directeur ter beschikking worden gesteld. In artikel 3.7 van de huisregels van de p.i. Nieuwegein is bepaald dat gedetineerden wekelijks door middel van bestellijsten een beperkt assortiment artikelen kunnen aanschaffen. Mits de gedetineerde voldoende saldo op zijn rekening-courant heeft, kan hij tot maximaal € 100,= per week aan artikelen aanschaffen. Dat bedrag is exclusief de bestellingen op de maandlijst. Twee keer per maand kunnen gedetineerden artikelen bestellen van de maandlijst. Op deze lijst staan uiteenlopende drogisterij- of non-food-artikelen. Zoals de beroepscommissie eerder heeft overwogen in onder meer RSJ 8 augustus 2017, 17/382/GA, dient de directeur op grond van voormelde bepaling ervoor zorg te dragen dat leveringen vanuit de landelijke inrichtingswinkel op adequate wijze door het personeel worden uitgevoerd. Daaronder verstaat de beroepscommissie ook het tijdig leveren van de bestelde artikelen. Over het niet of niet goed uitvoeren van leveringen vanuit de landelijke inrichtingswinkel kan overeenkomstig artikel 60, eerste lid, van de Pbw worden geklaagd bij de beklagcommissie. Het bestaan van de mogelijkheid bij de landelijke winkel te klagen doet aan de ontvankelijkheid van klager in diens klacht niet af, nu deze procedure niet met enige waarborg is omkleed. Onweersproken is dat klager een winkellijst (conform de huisregels: een maandlijst) heeft ingediend en dat de p.i. Nieuwegein deze naar de landelijke inrichtingswinkel in de p.i. Vught heeft verzonden. De winkel heeft evenwel geen winkellijst van klager ontvangen en als gevolg daarvan de bestelde artikelen niet geleverd. De vraag die dient te worden beantwoord, is of de directeur in het onderhavige geval voldoende invulling heeft gegeven aan zijn zorgplicht. De directeur heeft, nadat was gebleken dat klager zijn bestelde artikelen niet geleverd had gekregen,

omdat de winkel zijn winkellijst niet had ontvangen, contact met de landelijke winkel opgenomen en verzocht de door klager bestelde artikelen alsnog na te leveren. Daaraan heeft de winkel geen gehoor gegeven. Voorts is de directie van de p.i. Nieuwegein veelvuldig met de winkel het gesprek aangegaan, heeft de directie klachten via de klachtenprocedure bij de winkel ingediend, heeft de directie korte lijnen met de winkel en vindt regelmatig overleg en afstemming over leveringen door de landelijke winkel met directies van andere penitentiaire inrichtingen plaats. Gelet op deze omstandigheden had in het onderhavige geval redelijkerwijs niet meer van de directeur kunnen worden verwacht en heeft de directeur er alles aan gedaan om te bewerkstelligen dat de bestelde artikelen alsnog aan klager zouden worden geleverd. De directeur heeft in de gegeven omstandigheden dan ook voldoende invulling aan zijn zorgplicht gegeven. Daarbij is mede van belang dat in de inrichting in de primaire levensbehoeften van gedetineerden wordt voorzien en dat de landelijke winkel voornamelijk in luxe en meer specifieke artikelen voorziet. Zodoende kan vanuit de inrichting een redelijk alternatief worden geboden, indien boodschappen niet, niet volledig of niet deugdelijk worden geleverd. De zorgplicht van de directeur strekt niet zo ver dat deze een algemene verplichting behelst immer niet, niet volledig of niet deugdelijk door de landelijke winkel geleverde artikelen bij een (plaatselijke) supermarkt of anderszins alsnog aan te schaffen. Afhankelijk van de gegeven omstandigheden en indien aantoonbare schade voor de gedetineerde is te voorzien, kan dit evenwel niettemin aangewezen en geboden zijn. De wijze waarop de directeur invulling dient te geven aan zijn zorgplicht, is dan ook steeds van de individuele en specifieke omstandigheden van het geval afhankelijk. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, zal het beroep van de directeur – nu in het onderhavige geval voldoende invulling aan de zorgplicht is gegeven – gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagrechtster worden

vernietigd en het beklag alsnog gegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-18/2328/GA

Datum uitspraak:

8 februari 2019

Beroepscommissie:

mr. J.W. Wabeke, voorzitter, mr. A.T. Bol en prof. dr. H.J.C. van Marle, leden, in tegenwoordigheid van mr. A. de Groot, secretaris

Trefwoorden:

a-dwangbehandeling; Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Onvoldoende aannemelijk dat destijds gebleken gevaar mogelijk veroorzaakt is door een psychische stoornis, en dat dit gevaar binnen redelijke termijn alleen weggenomen kan worden door de a-dwangbehandeling. Niet voldaan aan eisen van subsidiariteit en doelmatigheid. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,= (Wet- en regelgeving: Pbw 46a, 46b, 46c, 46d, 46e)

Rechtsoverwegingen:

Vanwege het ingrijpende karakter van de dwangbehandeling is in artikel 46e, tweede lid, van de Pbw bepaald dat de directeur, ten behoeve van zijn beslissing tot toepassing van dwangbehandeling, een verklaring van de behandelend psychiater dient over te leggen, evenals een verklaring van een psychiater die de gedetineerde met het oog daarop kort tevoren heeft onderzocht, maar niet bij diens behandeling betrokken is. Uit deze verklaringen dient te blijken dat de gedetineerde op wie de verklaring betrekking heeft, is gestoord in zijn geestvermogens en dat een geval als bedoeld in artikel 46d, onder a, van de Pbw, zich voordoet. In de door de directeur verstrekte inlichtingen, waaronder de schriftelijke mededeling van de beslissing a-dwangbehandeling, de verklaring van de behandelend psychiater tevens uittreksel van klagers

behandelplan en de verklaring van tweede psychiater die klager met het oog daarop klager kort tevoren heeft onderzocht, maar niet bij de behandeling betrokken was, komt het navolgende – kort en zakelijk weergegeven – naar voren.

Er is zeer waarschijnlijk sprake van een gemengd beeld van psychotisch paranoid beleven, met onderliggende persoonlijkheidspathologie cluster B. Klager maakt een vijandige en achterdochtige indruk als hij wordt gesproken. Hij praat luid, scheldt en stelt dat iedereen en leugenaar is. Er valt te zien dat klager op bed ligt en lijkt te oreren in het Arabisch en maakt hierbij handgebaren. Daarnaast is het opvallend dat klager schokkende bewegingen maakt die niet ritmisch van aard zijn. Op 13 november 2018 was hij met behulp van het Interne Bijstandsteam (IBT) bij binnenkomst in de inrichting geplaatst. Klager werkte niet mee en bood forse weerstand en was geladen. Klager heeft op 19 november 2018 geprobeerd afdelingspersoneel fysiek aan te vallen en heeft met bloed gespuugd. Na het toedienen van een b-dwangbehandeling op 20 november 2018 was sprake van een verbetering van het toestandsbeeld. Het acute gevaar is inmiddels afgewend door het ondergaan van een b-dwangbehandeling. Er hebben geen nieuwe incidenten plaatsgevonden. Verdere behandeling is evenwel noodzakelijk, omdat het gevaar met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal terugkeren. De a-dwangbehandeling is proportioneel omdat deze dient om gevaar, hetgeen voortkomt uit het paranoid psychotisch beeld, af te wenden. Daarnaast zijn er geen alternatieven beschikbaar gelet op de aard van de aan het gevaar ten grondslag liggende stoornis.

De beroepscommissie overweegt, op grond van de zitting en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht en overhandigt, als volgt.

Klager moest op 13 november 2018 met behulp van het IBT worden geplaatst in de inrichting en op 19 november 2018 heeft klager getracht verschillende

personeelsleden fysiek aan te vallen. Om zijn aanval kracht bij te zetten heeft hij met bloed gespuugd. Toen is besloten – op 20 november 2018 – over te gaan tot een b-dwangbehandeling om het acute gevaar af te wenden. Uit de stukken blijkt genoegzaam dat met behulp van die b-dwangbehandeling, onder meer bestaande uit het toedienen van anti-psychotische medicatie, het gevaar is afgewend en er nadien geen incidenten meer hebben plaatsgevonden waarbij klager betrokken was. Niettemin is besloten een a-dwangbehandeling op te leggen, omdat – volgens de psychiaters – het gevaar met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal terugkeren.

De beroepscommissie is van oordeel dat de beslissing om alsnog te besluiten dat klager een a-dwangbehandeling moet ondergaan niet afdoende is gemotiveerd. Klager heeft ter zitting uitleg gegeven over de incidenten op een coherente en realistische wijze. Klager is agressief geworden omdat hij werd gedwongen zich in bijzijn van voor hem onbekende personen uit te kleden, iets dat hij op grond van zijn cultuur en godsdienst onbegrijpelijk, beledigend, onacceptabel en zeer frustrerend vond. Vanwege de taalbarrière heeft hij zich niet duidelijk kunnen maken. Dat hij medewerkers fysiek heeft geprobeerd aan te vallen is een zeer ernstige zaak, maar niet voldoende blijkt dat deze agressie voortvloeit uit een psychotische stoornis in plaats van een aan de situatie gebonden interactie. Toentertijd is besloten voor een b-dwangbehandeling om het acute gevaar af te wenden, sedertdien heeft zich geen incident meer voorgedaan. Uit de stukken is echter onvoldoende gebleken dat een a-dwangbehandeling nadien noodzakelijk is om inmiddels nieuw gevaar af te wenden en of de eerder vermelde agressie (die zich dus niet meer heeft voorgedaan) niet op een andere wijze kan worden behandeld dan met hoge doses anti-psychotische medicatie (subsidiariteitvereiste).

Voor de beroepscommissie is aldus onvoldoende aannemelijk geworden dat het destijds gebleken gevaar mogelijk

veroorzaakt is door een psychische stoornis, en dat dit gevaar binnen redelijke termijn alleen weggenomen kan worden door de dwangbehandeling. Daardoor is zij van mening dat de gekozen dwangbehandeling niet voldoet aan de eisen van subsidiariteit en doelmatigheid. De beslissing van de directeur bij klager een dwangbehandeling, als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw, toe te passen kan derhalve worden aangemerkt als onredelijk en onbillijk. Nu de beslissing niet voldoet aan de wettelijke vereisten, zal het beroep dan ook gegrond worden verklaard en de bestreden beslissing zal worden vernietigd.

De beroepscommissie ziet aanleiding een tegemoetkoming toe te kennen van €50,=, nu klager tot op heden veel lichamelijke bijwerkingen heeft van de toegediende medicatie.

Zaaknummer:

R-18/0051/GA

Datum uitspraak:

30 januari 2019

Beroepscommissie:

mr. J.A.M. de Wit, voorzitter, J.G.A. van den Brand en mr. R.S.T. van Rossem Broos, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Smeijers, secretaris

Trefwoorden:

Roken; Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:

Rookbeleid in de p.i. Ter Apel, inhoudende een rookverbod voor de luchtplaats, is in strijd met hogere wet- en/of regelgeving. Klager alsnog ontvankelijk in zijn beklag. Klacht gegrond en rookbeleid wordt vernietigd voor zover daartegen is geklaagd. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 2 lid 4, Tabaks- en rookwarenwet)

Rechtsoverwegingen:

Bevoegdheid

De directeur heeft in beroep gesteld dat de Raad niet bevoegd is het rookbeleid

te beoordelen, maar dat deze bevoegdheid de Voedsel- en Warenautoriteit toekomt en verwijst daarbij naar RSJ 20 december 2016, 16/3295/TA.

De beroepscommissie overweegt ten aanzien van haar bevoegdheid als volgt. In de door de directeur aangehaalde uitspraak heeft klager de beroepscommissie verzocht in haar uitspraak een aanwijzing voor de inrichting neer te leggen die erop neerkomt dat een deugdelijker rookbeleid – bij voorkeur een algeheel rookverbod – dient te worden ingesteld. De beroepscommissie heeft hierop geoordeeld dat zij niet de bevoegdheid heeft om te bepalen dat in de inrichting een algeheel rookverbod of een ander rookbeleid dan het huidige moet worden ingesteld. Die bevoegdheid ligt bij de directeur. De beroepscommissie ontbeert tevens de middelen om te kunnen beoordelen of het in de inrichting geldende rookbeleid voldoet aan de regels en eisen neergelegd in de Tabaks- en rookwarenwet. De bevoegdheid om toe te zien op de naleving van voornoemde wet- en regelgeving ligt primair bij de Voedsel- en Warenautoriteit die de geëigende middelen ter beschikking heeft om het vorenstaande te beoordelen. In de voorliggende casus betreft de klacht niet een algeheel rookverbod of dat een ander rookbeleid moet worden ingesteld, maar komt beantwoording van de vraag aan de orde of het door de directeur ingestelde rookverbod ook geldt voor de luchtplaats. Luchten vindt plaats in de open lucht en in het bepaalde in artikel 6.2 van het Tabaks- en rookwarenbesluit wordt onder meer als uitzondering een rookverbod in te stellen de open lucht genoemd. Nu de klacht niet betreft de inhoud van het rookbeleid dan wel de wijze waarop het ten uitvoer wordt gelegd, maar ziet op het door de directeur ingestelde rookverbod voor de luchtplaats waarvoor, zoals gemeld, op hem geen verplichting rust een dergelijk verbod in te stellen, begeeft de beroepscommissie zich in de beoordeling van voorliggende casus, naar haar oordeel, niet op het terrein van de Voedsel- en Waren autoriteit. De beroepscommissie acht

zich derhalve bevoegd over voorliggende casus te oordelen.

Ontvankelijkheid

De beroepscommissie stelt vast dat klagers klacht betrekking heeft op algemeen geldend beleid binnen de inrichting. Over algemeen geldend beleid kan in beginsel niet worden geklaagd, tenzij dit beleid in strijd is met wet- of regelgeving van hogere orde. Ter beoordeling ligt dan ook de vraag voor of het door de directeur ingevoerde rookbeleid in strijd is met hogere wet- en/of regelgeving en klager derhalve (alsnog) ontvankelijk dient te worden verklaard in zijn beklag. De beroepscommissie beantwoordt deze vraag bevestigend en overweegt daartoe als volgt.

Ingevolge het bepaalde in artikel 10, eerste lid onder a, van de Tabaks- en rookwarenwet is het bevoegde orgaan in een gebouw of inrichting die onderscheidenlijk bij de Staat of een ander lichaam in gebruik is verplicht een rookverbod in te stellen, aan te duiden en te handhaven. De directeur die het beheer heeft over de inrichting is bevoegd een dergelijk verbod in te stellen.

In het Tabaks- en rookwarenbesluit worden in artikel 6.2 de uitzonderingen weergegeven op de verplichting een rookverbod in te stellen. Eén van de uitzonderingen is “de open lucht”. Volgens het rookbeleid dat alleen geldt voor bovengenoemde p.i., wordt een algeheel rookverbod afgekondigd mede voor de luchtplaats. Alleen op cel, die als privéruimte wordt aangemerkt, mag met gesloten deur worden gerookt. Van roken in de buitenlucht is evenwel geen sprake meer.

De directeur heeft in onderhavig geval voldaan aan de verplichting een rookverbod in te stellen voor de inrichting; van de (wettelijke) mogelijkheid daarbij een uitzondering te maken voor roken in de open lucht, heeft hij geen gebruik gemaakt. Er is, zo begrijpt de beroepscommissie, overwogen een minder verstrekkend rookverbod voor de luchtplaats af te kondigen, in die zin dat daar plekken zouden worden aangewezen waar wel door gedetineerden gerookt mag worden. De directeur heeft hier niet voor

gekozen, aangezien dan alsnog overlast wordt gecreëerd voor de niet-rokers. Tevens ontstaat er dan ongelijkheid tussen de gedetineerden en de medewerkers die niet mogen roken. De directeur heeft niet nader toegelicht waarom op de luchtplaats geen plekken kunnen worden aangewezen waar gerookt zou mogen worden, zonder dat overlast ontstaat voor de niet-rokers. De stelling dat gedetineerden wel zouden mogen roken en medewerkers niet en daardoor onbegrip zou ontstaan bij die medewerkers, gaat niet op, aangezien de medewerkers, die overigens ook buiten de inrichting in hun pauze en in de buitenlucht kunnen roken, eveneens op die afgescheiden plek kunnen roken. Ingevolge het bepaalde in artikel 2, vierde lid, van de Pbw worden gedetineerden aan geen andere beperkingen onderworpen dan die welke voor het doel van de vrijheidsbeneming of in het belang van de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting noodzakelijk zijn. Naar het oordeel van de beroepscommissie kan de beperking die het totale rookverbod voor de luchtplaats de gedetineerden oplegt, niet tot de in dit artikel vermelde beperkingen worden gerekend. Nu buiten de inrichting, waar ingevolge het bepaalde in het Tabaks- en rookwarenbesluit in de open lucht geen algeheel rookverbod hoeft te worden ingesteld, en ook niet is ingesteld, op geruime schaal in de open lucht kan worden gerookt, valt niet in te zien dat de rokers onder de gedetineerden die mogelijkheid moeten ontberen. Dat roken ongezond is staat niet ter discussie. Rookverboden worden opgelegd ter bescherming van de belangen van de niet-rokers en het gezondheidsaspect in zijn algemeenheid leidt tot steeds strengere regelgeving aangaande het roken. Het enkele feit evenwel dat roken ongezond is, rechtvaardigt niet een totaal rookverbod op de luchtplaats, waardoor de rokers onder de gedetineerden niet meer de mogelijkheid hebben in de open lucht te roken. Dit klemt temeer nu het de beroepscommissie als aannemelijk voorkomt dat roken in de open lucht een minder vergaande aantasting van de gezondheid voor de roker oplevert dan

roken in een afgesloten kleine ruimte als een cel.

Op grond van het voorgaande is de beroepscommissie van oordeel dat een totaal rookverbod op de luchtplaats van de inrichting in strijd is met wet- en regelgeving van hogere orde. De beroepscommissie verklaart het beroep dan ook gegrond, vernietigt de uitspraak van de beklagrechtter, verklaart klager alsnog ontvankelijk in zijn beklag en verklaart dit beklag gegrond. Zij vernietigt het rookbeleid voor zover daarover is geklaagd.

Zaaknummer:
R-18/621/GA

Datum uitspraak:
15 januari 2019

Beroepscommissie:
mr. J.A.M. de Wit, voorzitter, J.G.A. van den Brand en mr. R.S.T. van Rossem-Broos, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Smeijers, secretaris

Trefwoorden:
Hoorplicht; Disciplinaire straffen

Samenvatting:
Directeur dient keuze om te horen d.m.v. een digitaal communicatiemiddel als Facetime, waarbij hij afwijkt van de gebruikelijke wijze van horen in persoon, te motiveren nu er geen regelgeving voorhanden is die horen d.m.v. een digitaal communicatiemiddel met waarborgen omkleedt. In onderhavig geval kan de motivering de keuze niet dragen. Beroep in zoverre gegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 51, 57)

Rechtsoverwegingen:
Ingevolge artikel 57, eerste lid onder k, van de Pbw in samenhang met artikel 51, en toepassing van de artikelen 52 en 53, derde lid stelt de directeur de gedetineerde in de gelegenheid te worden gehoord, zoveel mogelijk in een voor hem begrijpelijke taal, alvorens hij beslist omtrent de oplegging van een disciplinaire straf. Op grond van artikel 57, tweede lid, van de Pbw, geschiedt het horen van de gedetineerde zo nodig

met bijstand van een tolk. Van het horen van de gedetineerde wordt aantekening gehouden.

Ten aanzien van klager is ten gevolge van een incident verslag opgemaakt en in afwachting van de afhandeling van dit schriftelijk verslag is hij ingesloten.

Op grond van het bepaalde in artikel 24, vierde lid, van de Pbw kan een medewerker een gedetineerde, indien onverwijld tenuitvoerlegging is geboden, voor ten hoogste vijftien uur in afzondering plaatsen, indien sprake is van gronden als genoemd in artikel 23, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Pbw voor ten hoogste vijftien uur (het zogenaamde bewaardersarrest). De Memorie van Toelichting (MvT) op de Pbw vermeldt onder meer het volgende: "De termijn van vijftien uren is zodanig gekozen dat, indien de maatregel vlak na het einde van de werkdag wordt getroffen, deze kan voortduren totdat de volgende ochtend de directeur of diens vervanger over eventuele voortzetting een beslissing neemt. Deze zal dus gedurende het weekeinde altijd bereikbaar en beschikbaar moeten zijn. Ingeval de afzondering langer dan vijftien uren moet duren, zal de directeur of zijn vervanger zich naar de inrichting moeten begeven om de gedetineerde te horen teneinde zich een oordeel te vormen over de noodzaak van voortzetting van de afzondering."

De beroepscommissie merkt hierbij op dat de MvT dateert van 11 augustus 1995. Ten tijde van de behandeling van het wetsontwerp van de Pbw, noch op het moment van de inwerkingtreding van de Pbw op 1 januari 1999, bestond de mogelijkheid gedetineerden via digitale communicatiemiddelen te horen.

In onderhavige zaak heeft de directeur ervoor gekozen de gedetineerde niet in persoon te horen, maar door gebruik te maken van Facetime, een digitaal communicatiemiddel. De vraag die thans ter beantwoording voorligt is of deze wijze van horen op één lijn gesteld kan worden met het horen in persoon. De beroepscommissie overweegt als volgt. Het gebruik van digitale communicatiemiddelen is inmiddels in het maatschappelijk verkeer algemeen geaccepteerd. Daarmee bestaat thans ook de mogelijkheid met gebruikmaking

van dit middel gedetineerden te horen.

De beroepscommissie merkt op dat het gebruik ervan in procedures als de onderhavige niet in enige regelgeving is vastgelegd. Een andere vorm van telehoren, videoconferentie, daarentegen wel.

In de MvT op het wetsvoorstel wijziging Wetboek van Strafrecht en Strafvordering in verband met het gebruik van videoconferentie in het strafrecht van 16 juli 2005 wordt met betrekking tot deze wijze van telehoren door de Raad voor de rechtspraak en de Nederlandse vereniging voor rechtspraak in hun advies aangegeven dat videoconferentie ten opzichte van een directe confrontatie een geringere communicatiewaarde heeft. Dit leidt deze instanties tot de conclusie dat videoconferentie met name zal kunnen worden toegepast in standaardsituaties en dat in gevallen waarin het aankomt op de toetsing van de betrouwbaarheid van een afgelegde verklaring, terug moet kunnen worden gegrepen op directe confrontatie. In het Besluit videoconferentie van 8 mei 2006 worden in hoofdstuk II toepassingen ingevolge het strafrecht vastgelegd. In hoofdstuk III van het Besluit worden eisen opgesomd die aan het systeem moeten worden gesteld. Anders dan telehoren via Facetime is telehoren via videoconferentie met waarborgen omkleed. Als voordeel van videoconferentie kan onder meer worden aangevoerd dat het aantal vervoersbewegingen kan worden beperkt, en daarmee de kosten, en er minder belasting is voor de gedetineerden. Deze voordelen zijn niet van toepassing op het horen via Facetime in de detentiesituatie aangezien de gedetineerde niet vervoerd hoeft te worden en de directeur het horen kan laten plaatsvinden op zijn werkplek. Naar het oordeel van de beroepscommissie kan, gelet op het vorenstaande, Facetime dan ook niet zonder meer op één lijn worden gesteld met het horen in persoon en dient de vraag die hierboven is gesteld, ontkennend te worden beantwoord. De directeur heeft vijftien uur de gelegenheid de gedetineerde in persoon te horen teneinde een beslissing te

nemen over de voortzetting van de door de medewerker opgelegde maatregel en draait daartoe piketdienst. Indien de directeur van oordeel is dat het horen in persoon vervangen kan worden door het horen via een digitaal communicatiemiddel en daarmee afwijkt van de tot dan toe gebruikelijke wijze van horen in persoon, zal hij deze keuze dienen te motiveren. Dit laatste klemt te meer daar er geen regelgeving voorhanden is die deze wijze van telehoren met voldoende waarborgen omkleedt. In het geval van klager heeft de directeur het gebruik van Facetime gemotiveerd door te stellen dat hij zo weinig mogelijk gebruik wil maken van het bewaardersarrest, zonder dit verder toe te lichten. Naar het oordeel van de beroepscommissie kan deze motivering de beslissing tot deze keuze over te gaan, niet dragen. Dit leidt ertoe dat, naar het oordeel van de beroepscommissie, de beslissing om gebruik te maken van Facetime als digitaal communicatiemiddel in onderhavig geval onvoldoende is gemotiveerd. Het beroep zal gegrond worden verklaard voor zover dit ziet op de wijze van horen. De uitspraak van de beklagcommissie zal in zoverre worden vernietigd en het beklag zal in zoverre alsnog gegrond worden verklaard. De beroepscommissie ziet geen termen aanwezig klager een tegemoetkoming toe te kennen. Hetgeen in beroep is aangevoerd met betrekking tot de opgelegde disciplinaire straf kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal in zoverre derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-18/637/GB

Datum uitspraak:
21 februari 2019

Beroepscommissie:
mr. J.W. Wabeke, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van J.A. van der Veen, secretaris

Trefwoorden:

Penitentiair programma

Samenvatting:

Afwijzing verzoek deelname p.p. OM heeft negatief geadviseerd gelet op klagers 'hoge' recidiverisico en de te verwachten maatschappelijk onrust. Klager is veroordeeld voor een moord en verblijft nu ruim negen jaar in detentie. Beroepscommissie stelt vast dat reclassering het risico op letselschade als 'hoog' heeft ingeschat en dat klager nimmer openheid van zaken heeft gegeven over het delict. Aard, zwaarte en achtergronden van het gepleegde delict, het gedrag van de gedetineerde en diens gemotiveerdheid moeten naar het oordeel van de beroepscommissie in belangrijke mate worden meegewogen bij de beoordeling tot deelname aan een p.p.. Daarbij zijn de gegeven adviezen van het OM en de reclassering en de gevoelens van de nabestaanden en hun omgeving, alles bijeengenomen, bij die afweging van doorslaggevend gewicht. Het maatschappelijk belang dient zwaarder te wegen dan klagers persoonlijk belang bij resocialisatie. Hierbij is in aanmerking genomen dat sprake is van een relatief kort strafrestant, gelet op klagers v.i.-datum op 6 maart 2019. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 4 jo 7; PM art. 9)

Rechtsoverwegingen:

4.1. Klager heeft verzocht het beroep mondeling te mogen toelichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, omdat de noodzaak van een mondelinge toelichting niet is gebleken. Zij acht zich op basis van de stukken voldoende ingelicht om op het beroep te beslissen.

4.2. In artikel 4 van de Pbw en de artikelen 7 en 9 van de PM zijn de voorwaarden opgenomen waaraan het p.p. en de gedetineerde moeten voldoen. Voorop staat dat bij de beoordeling van klagers verzoek om deelname aan een p.p. zal moeten worden overwogen of hij aan de voorwaarden, genoemd in de hierboven genoemde artikelen voldoet. Daarnaast dient een belangenafweging gemaakt te worden tussen enerzijds het belang van klager bij een optimale en

tijdige voorbereiding op zijn terugkeer in de maatschappij en anderzijds het algemene belang van de maatschappij.

4.3. Klager verblijft ruim negen jaar in detentie en zijn v.i.-datum is vastgesteld op 6 maart 2019. Uit het advies van het OM volgt dat negatief geadviseerd wordt ten aanzien van klagers deelname aan het p.p., gelet op het hoge recidiverisico en de te verwachten maatschappelijke onrust. Daarnaast spelen de belangen van de nabestaanden een belangrijke rol, nu zij nog dagelijks geconfronteerd worden met de grote gevolgen van het verlies van hun echtgenoot en vader. De beroepscommissie stelt vast dat de reclassering het risico op letselschade als 'hoog' heeft ingeschat. Klager heeft nimmer openheid van zaken gegeven, terwijl dat, gelet op de maatschappelijke onrust die het gepleegde delict met zich mee heeft gebracht, wel wenselijk is. Met de selectiefunctionaris is de beroepscommissie van oordeel dat de aard, zwaarte en achtergronden van het gepleegde delict, het gedrag van de gedetineerde en diens gemotiveerdheid in belangrijke mate moeten worden meegewogen. Daarbij zijn de inschatting van de reclassering, het advies van de senior advocaat-generaal en de gevoelens van de nabestaanden en hun omgeving, alles bijeengenomen, bij die afweging van doorslaggevend gewicht. Naar het oordeel van de beroepscommissie dient het maatschappelijk belang dan ook zwaarder te wegen dan klagers persoonlijk belang bij resocialisatie. Daarbij neemt de beroepscommissie in aanmerking dat klagers v.i.-datum is vastgesteld op 6 maart 2019 en derhalve sprake is van een relatief kort strafrestant. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-18/1647/GB

Datum uitspraak:
14 februari 2019

Beroepscommissie:

mr. J.W. Wabeke, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van
mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:
Plaatsing/overplaatsing EBI

Samenvatting:
Nieuwe plaatsingsbeslissing in EBI na eerder gegrond verklaard beroep. Extreem vluchtrisico is op dit moment voldoende aannemelijk geworden. Beroepscommissie acht het van belang te letten op de informatie over het verloop van de zogenoemde Moco-oorlog en de daarin plaatsgevonden liquidaties. Aannemelijk is geworden dat ook sprake is van een onaanvaardbaar maatschappelijk risico bij klager in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten. Beslissing selectiefunctionaris kan thans niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Beroep ongegrond. (et- en regelgeving: Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 6, 26)

Rechtsoverwegingen:
4.1. De EBI is aangewezen als h.v.b. en gevangenis voor mannen en vrouwen met een regime van beperkte gemeenschap, een individueel regime en een extra beveiligingsniveau.

4.2. Ten tijde van de te nemen beslissing konden op grond van artikel 6 van de Regeling gedetineerden in de EBI worden geplaatst die:
a. een extreem vluchtrisico vormen en een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten, of:
b. bij ontvluchting een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen, waarbij het vluchtrisico als zodanig hieraan ondergeschikt is.

4.3. Artikel 26 van de Regeling noemt de voorwaarden die in acht dienen te worden genomen bij de beslissing tot plaatsing in de EBI en de beslissing tot verlenging van het verblijf in de EBI elke zes maanden daarna.

4.4. Een plaatsing in de EBI dient als een ultimum remedium te worden aangemerkt. Het karakter van een dergelijke uiterste maatregel brengt mee dat deze niet eerder kan worden toegepast dan na afweging van andere, in het bijzonder minder ingrijpende alternatieven. De selectiefunctionaris heeft in haar beslissing kenbaar gemaakt waarom een minder ingrijpend alternatief thans niet mogelijk is en dat alleen plaatsing in de EBI als ultimum remedium volstaat om het vluchtrisico en risico op maatschappelijke onrust in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten tot een minimum te beperken.

4.5. De beroepscommissie stelt vast dat uit de reactie van de selectiefunctionaris alsmede van klagers raadsman op het verslag van horen volgt dat de tenlastelegging van hetgeen aan klager wordt verweten inmiddels is uitgebreid. Aan klager is thans ten laste gelegd deelname aan een criminele organisatie, waarbij de deelname van de criminele organisatie ook ziet op moord.

4.6. De beroepscommissie dient te beoordelen of de bestreden beslissing op grond van de toen beschikbare informatie als niet onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Het onderhavige beroep richt zich tegen een, in opdracht van de beroepscommissie genomen nieuwe beslissing van de selectiefunctionaris.

Uit de aan het dossier toegevoegde rapportage van het GRIP van 14 september 2018 volgt dat, hoewel er op dit moment geen actuele concrete informatie is dat klager zal ontvluchten tijdens klagers detentie in Nederland, de ernst en waarschijnlijkheid zijn toegenomen. Dat op dit moment sprake is van een extreem vluchtrisico is naar het oordeel van de beroepscommissie voldoende aannemelijk geworden op grond van de omstandigheid dat klager over geld, macht en middelen beschikt om hulp te kunnen organiseren bij een mogelijke ontvluchting en het lange tijd onder de radar te blijven, volgens informatie kan beschikken over valse legitimatiebewijzen en over een huis in

Dubai zou beschikken, een en ander in onderling verband en samenhang bezien. Voorts heeft klager zes advocaten ter beschikking gehad om uitlevering aan Nederland te voorkomen.

Bovendien acht de beroepscommissie van belang te letten op de informatie over het verloop van de zogenoemde Moco-oorlog en de daarin plaatsgevonden liquidaties, kennelijk telkens met het oogmerk van collusie door het doen verdwijnen van mogelijke belastende getuigen of hen onder druk te zetten, in het kader waarvan klager zowel opdrachtgever als -na ontvluchting- slachtoffer zou kunnen zijn.

Uit al het voorgaande, in onderling verband en samenhang bezien, is naar het oordeel van de beroepscommissie aannemelijk geworden dat ook sprake is van een onaanvaardbaar maatschappelijk risico bij klager in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten, als bedoeld in artikel 6 onder van de Regeling.

4.7. Alles afwegende is de beroepscommissie dan ook van oordeel dat de op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, thans niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Hetgeen klager heeft aangevoerd over de zoekmogelijkheden is onvoldoende zwaarwegend om tot een ander oordeel te kunnen komen, nu blijkt de stukken klager wekelijks bezoek ontvangt van zijn familie of vriendin (als zij in Nederland zijn). Daarnaast heeft klager een aanvraag gedaan voor bezoek zonder glas, welke aanvraag is gehonoreerd en ook heeft plaatsgevonden.

De beroepscommissie overweegt ten overvloede dat bij, indien daarvan sprake is, een verlenging van het verblijf van klager in de EBI telkens dient te worden beoordeeld of de plaatsing in de EBI nog proportioneel en nodig is of dat (al dan niet met toepassing van specifieke beveiligingsmaatregelen) met

plaatsing in een inrichting met een minder beperkend regime kan worden volstaan.

Zaaknummer:

R-19/2596/GB

Datum uitspraak:

17 januari 2019

Beroepscommissie:

mr. J.W. Wabeke, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Eerste plaatsing zelfmelders

Samenvatting:

Zelfmelder. Klagers bedrijfsbelangen zijn onvoldoende zwaarwegend t.o.v. de (toenemende) noodzaak van tenuitvoerlegging van de straf en het gewicht dat aan het negatieve advies van het OM moet worden toegekend. Klager heeft reeds uitstel gekregen. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17)

Rechtsoverwegingen:

4.1. Klager heeft verzocht om uitstel van zijn melddatum, omdat zijn broer de enige is die de zaken van zijn bedrijf kan waarnemen en zijn broer door zijn detentie(fasering) hiertoe pas vanaf 27 april 2019 feitelijk in staat is.

4.2. In RSJ 10 januari 2019, R-18/2476/GB, voerde klagers raadsman aan dat het gewijzigde verloop van de detentiefasering van klagers broer te wijten zou zijn aan diens gezondheidstoestand. Klager stelt nu dat het gewijzigde verloop het gevolg is van het beleid van de p.i. Almelo. Dit kan echter in het midden blijven, nu klagers belangen onvoldoende zwaarwegend zijn om hem nogmaals uitstel te verlenen. De beroepscommissie onderbouwt dit als volgt.

4.3. Klager is op 13 juli 2016 veroordeeld tot 179 dagen gevangenisstraf. Op 7 maart 2018 is hij voor het eerst opgeroepen om zich te melden. Hem is uitstel verleend voor zes

maanden, hoewel hij om negen maanden had gevraagd. De beroepscommissie heeft de selectiefunctaris toen opgedragen een nieuwe beslissing te nemen, omdat geen overleg met het Openbaar Ministerie (OM) had plaatsgehad (RSJ 26 september 2018, R-1507). Dat overleg heeft inmiddels wel plaatsgevonden. De advocaat-generaal bij het ressortsparket Arnhem-Leeuwarden heeft negatief geadviseerd. Dit advies dient ingevolge bijlage 2 bij de Aanwijzing executie zwaar te wegen bij de beoordeling van klagers verzoek.

4.4. De beroepscommissie begrijpt weliswaar dat klagers broer over expertise beschikt die van belang is voor de zaakwaarneming, maar wanneer uitstel zou worden verleend tot 27 april 2019, zou aan klager in totaal meer dan een jaar uitstel worden verleend. Dat staat zodanig haaks op de (toenemende) noodzaak van tenuitvoerlegging en het gewicht dat aan het negatieve advies van het OM moet worden toegekend, dat klagers belangen dit niet kunnen rechtvaardigen. Hij heeft in de afgelopen maanden zijn bedrijfsvoering kunnen stabiliseren. Indien klager te zijner tijd meent dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 38 van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting, kan hij zich op die voet wenden tot de Minister. Voorop staat echter dat klager nu de opgelegde straf ondergaat. Het beroep zal dus ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-18/2011/GB

Datum uitspraak:

17 januari 2019

Beroepscommissie:

mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van mr. A. de Groot, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing EBI

Samenvatting:

Op basis van het dossier is voldoende

aannemelijk dat een extreem gevaar voor ontvluchting is te duchten en dat sprake is van een onaanvaardbaar maatschappelijk risico in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten. Klager voldoet hiermee aan het criterium voor plaatsing in de EBI zoals bedoeld in artikel 6, onder a, van de Regeling en op basis hiervan is de tweede beslissing tot verlenging van verblijf gerechtvaardigd. Beroep derhalve ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden: art. 6, sub a en 26)

Rechtsoverwegingen:

.1. De EBI is aangewezen als huis van bewaring en gevangenis voor mannen met een regime van beperkte gemeenschap, een individueel regime en een extra beveiligingsniveau.

4.2. Ingevolge artikel 6 van de Regeling kunnen in de EBI gedetineerden worden geplaatst die:

- a. een extreem vluchtrisico vormen en een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten, of;
- b. bij ontvluchting een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen, waarbij het vluchtrisico als zodanig hieraan ondergeschikt is;
- c. een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen in termen van aanwijzingen van voortgezet crimineel handelen.

4.3. Artikel 26 van de Regeling noemt de voorwaarden die in acht dienen te worden genomen bij de beslissing tot plaatsing in de EBI en de beslissing tot verlenging van het verblijf in een EBI elke zes maanden daarna.

4.4. De beroepscommissie heeft in RSJ 17 januari 2019, R-18/1230/GB het volgende overwogen:

“De beroepscommissie acht op basis van het dossier voldoende aannemelijk dat een extreem gevaar voor ontvluchting is te duchten en dat sprake is van een onaanvaardbaar maatschappelijk risico in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten, zodat klager voldoet aan het criterium voor plaatsing in de EBI zoals bedoeld in artikel 6, onder a, van de Regeling. De

beroepscommissie neemt hierbij in het bijzonder in overweging de verijdelde ontsnappingspoging met behulp van een helikopter, het opzettelijk onverstaanbaar maken van telefoongesprekken en bezoekenmomenten doordat klager regelmatig binnensmonds praat en ogenschijnlijk zonder aanleiding hard gaat lachen. Daarnaast maakt klager gebruik van gebaren, spreekt niet aaneengesloten maar geknipt, spreekt een ander dan de aangemelde persoon op de achtergrond mee, worden er tijdens telefoongesprekken en bezoekenmomenten boodschappen doorgegeven, wordt er dreigende taal geuit en ontvangt klager mails met daarin foto's van 'tegenstanders'.”

4.5. Vorenbedoelde feiten en omstandigheden – deze lagen ook ten grondslag aan de verlengingsbeslissing van 11 april 2018 – gelden nog onverkort in onderhavige beslissing. Dat geldt ook voor de verijdelde ontsnappingspoging met behulp van een helikopter. Weliswaar is die vanuit de EBI niet mogelijk, maar als klager elders zou worden geplaatst, zou een dergelijke ontsnapping opnieuw kunnen plaatshebben. Anders dan de raadsman betoogt, zijn de feiten en omstandigheden met betrekking tot de eerdergenoemde vluchtpoging dus nog steeds zeer actueel en relevant om een verlenging te rechtvaardigen. De op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris kan derhalve, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-18/829/GB

Datum uitspraak:
15 januari 2019

Beroepscommissie:

mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van mr. A. de Groot, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen

Samenvatting:

Vanwege een integriteitsincident en de commotie daaromheen, is het onredelijk noch onbillijk dat klager tijdelijk is overgeplaatst naar een andere p.i. Beroep derhalve ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17)

Rechtsoverwegingen:

3.1. Door en namens klager is het beroep als volgt toegelicht. Er bestaat veel onduidelijkheid over de redenen waarom klager is overgeplaatst. In de selectiebeslissing wordt opgemerkt dat klager betrokken zou zijn geweest bij een integriteitsincident, waarbij ook een personeelslid betrokken is geweest. Het is voor klager onduidelijk wat dit incident precies inhoudt. Hij heeft meermalen verzocht om nadere informatie, maar heeft deze niet gekregen. Later is gebleken dat klager niet is overgeplaatst vanwege het vorenbedoelde incident, maar dat hij binnen de p.i. "te eigen werd". Wat dat precies inhoudt, is eveneens onduidelijk. Dat de reden is gelegen in het feit dat klager "te eigen werd", blijkt uit een door de raadvrouw ter zitting overhandigd onderzoeksrapport. Daarin merkt de directeur van de locatie Roermond (de heer P.) op dat de reden voor klagers overplaatsing in het selectieadvies en in de selectiebeslissing niet goed weergegeven was en dat het verzoek werd gedaan, omdat klager te lang in de locatie Roermond verbleef. Volgens de raadvrouw is in het kader van de overplaatsing van klager kennelijk essentiële informatie achtergehouden. Als hierover onduidelijkheid blijft bestaan, wordt verzocht de heer P. als getuige op te roepen. Het is belangrijk dat de beslissing op deugdelijke gronden wordt genomen. Klager zit in een adviestraject en vanuit het Adviescollege

levenslanggestraften zijn aanvullende vragen gesteld. Bij het Adviescollege is de overplaatsing ook opgevallen en telkens worden vragen hierover aan klager gesteld. Klager wordt ook steeds geconfronteerd met dit ongefundeerde incident. Het te "eigen worden" is onvoldoende grondslag voor overplaatsing. Klager wil dat hij wordt teruggeplaatst naar de inrichting waar hij vandaan kwam. Verzocht wordt het beroep gegrond te verklaren en aan klager een financiële tegemoetkoming van € 100,= toe te kennen.

3.2. De selectiefunctionaris heeft de bestreden beslissing als volgt toegelicht. In het selectiebesluit staat duidelijk dat het besluit is besproken met klager. Klager heeft daarbij zijn voorkeur gegeven te worden overgeplaatst naar de p.i. Limburg-Zuid. In het besluit staat ook dat het incident de aanleiding was voor overplaatsing. Klager ging nadrukkelijk akkoord met het advies en wenste overgeplaatst te worden naar de p.i. Limburg-Zuid. Het integriteitsincident was een bevestiging van de noodzaak klager over te plaatsen, omdat hij "eigen werd" binnen de p.i. Het incident hield in dat klager op eigen initiatief een maaltijd op eigen kosten heeft betaald, een tafel heeft gedekt en een medewerker heeft bediend. Naar aanleiding van het feit dat klager te eigen werd, is een onderzoek gestart. Dit onderzoek is inmiddels afgerond. De selectiefunctionaris beschikt niet over het hele onderzoek, maar wel over de inhoudsopgave. De selectiefunctionaris overhandigt dit gedeelte ter zitting aan de beroepscommissie. Klager is, concluderend, overgeplaatst omdat hij te eigen werd in de p.i. en – in het verlengde daarvan – vanwege het hiervoor genoemde integriteitsincident. De directeur was al bezig een overplaatsing in gang te zetten vanwege het gegeven dat klager te eigen werd binnen de p.i. Het integriteitsincident is daarvan een bevestiging. Naar aanleiding van het door de raadvrouw eerder overhandigde rapport heeft de selectiefunctionaris contact opgenomen met de heer P. De heer P. heeft gezegd dat hij dat rapport nooit heeft gezien en dat wat is opgenomen over de overplaatsing in het rapport onjuist is.

De heer P. heeft aan de selectiefunctionaris te kennen gegeven dat uitgebreid onderzoek zal worden gedaan naar de situatie van klager binnen de p.i. Dat onderzoek is mede relevant voor de overplaatsing van klager.

4. De beoordeling
Getuigenverzoek de heer P.

4.1. Klager heeft naar aanleiding van hetgeen in het onderzoeksrapport is opgenomen en de reactie daarop door de selectiefunctionaris een verzoek gedaan tot het horen van de heer P. Voor klager is onduidelijk of juist is wat in het rapport is opgenomen, in het bijzonder met betrekking tot de gronden voor zijn overplaatsing.

4.2. De beroepscommissie overweegt daartoe als volgt. De selectiefunctionaris heeft ter zitting te kennen gegeven dat zij heeft gebeld met de heer P. Deze heeft tijdens dit gesprek gezegd dat hij het rapport nooit eerder heeft ingezien en dat wat daarin staat onjuist is. De beroepscommissie heeft geen reden te twifelen aan hetgeen de selectiefunctionaris hierover heeft gezegd ter zitting. De beroepscommissie overweegt bovendien dat zij zich op basis van het dossier afdoende ingelicht acht om op het beroep te beslissen. Het verzoek tot het horen van de getuige zal daarom worden afgewezen. Inhoudelijk oordeel

4.3. Uit het dossier blijkt dat klager verwickeld is geraakt in een integriteitsincident over een situatie van afstand en nabijheid tussen personeel en gedetineerde. Het incident is van dien aard dat het betreffende personeelslid zijn werkzaamheden binnen deze inrichting niet kon voortzetten. Daarnaast vindt een onderzoek plaats waaruit, gezien de aard van het incident en de commotie daaromheen, volgt dat klager tijdelijk niet meer binnen de inrichting kan verblijven. Uit het selectieadvies blijkt dat dit is besproken met klager en dat hij akkoord is gegaan met het advies.

4.4. De beroepscommissie is het met klager eens dat onduidelijkheden over de daadwerkelijke reden van de overplaatsing bestaan. De selectiefunctionaris heeft immers in de reactie op het beroepschrift gesteld dat

het "eigen worden" van klager binnen de p.i. mede ten grondslag heeft gelegen aan de overplaatsing. Het te "eigen worden" blijkt evenwel niet uit de stukken, in het bijzonder uit het door de directeur opgemaakt selectieadvies. In dit advies wordt alleen beschreven dat klager betrokken is geweest bij een integriteitsincident en dat onderzoek wordt gedaan naar het incident. Indien de selectiefunctionaris het "eigen worden" mede ten grondslag had willen leggen aan de beslissing, had zij de directeur moeten verzoeken een nieuw selectieadvies te laten opmaken. Gelet op het voorgaande zal dan ook geen acht geslagen kunnen worden op het "eigen worden" van klager.

4.5. Niettemin kan de beslissing van de selectiefunctionaris van 22 november 2017, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Uit de stukken blijkt dat klager vanwege een integriteitsincident tijdelijk naar een andere p.i. is overgeplaatst. Daarnaast vindt een onderzoek plaats waaruit, gelet op de aard van het incident en de commotie daaromheen, volgt dat klager tijdelijk niet meer binnen deze inrichting kan verblijven. Op basis van deze informatie kan een overplaatsing worden gerechtvaardigd. Voor het overige dient klager, als hij wil worden teruggeplaatst, daartoe afzonderlijk een verzoek te doen.

Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-18/2150/GM

Datum uitspraak:
6 maart 2019

Beroepscommissie:
mr. M.J.C. Koens, voorzitter, drs.
K.M.P.A.M. Habryka en dr. ing. C.J.
Ruissen, leden, in tegenwoordigheid van
mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:
Medische verzorging
medicatieverstrekking

Samenvatting:

Inrichtingsarts niet gehouden gegevens uit medisch dossier, op puur feitelijke gegevens na, te corrigeren. Niet aan patiënt te bepalen welke gegevens in dossier moeten worden opgenomen. Continuïteit van zorg weegt zwaarder. Beroep ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Pm art. 28; BW art 7:454)

Rechtsoverwegingen:

a. Klager klaagt over de verstrekking van voor hem bestemde zo-nodig-medicatie door het personeel op de afdeling aan andere gedetineerden. Nu in de inrichting er voor is gekozen dit soort medicatie door het personeel van de afdeling aan de betreffende gedetineerde te geven, valt dit onder verantwoordelijkheid van de directeur van de inrichting. De inrichtingsarts valt hierin geen verwijt te maken. De beroepscommissie begrijpt uit de reactie van de inrichtingsarts op de klacht dat de betreffende medewerker van de afdeling hierop is aangesproken. Klager kan derhalve niet in dit onderdeel van zijn klacht worden ontvangen.

b. Op grond van artikel 7:454, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek (BW) richt de hulpverlener een dossier in met betrekking tot de behandeling van de patiënt. Hij houdt in het dossier aantekening van de gegevens omtrent de gezondheid van de patiënt en de te diens aanzien uitgevoerde verrichtingen en neemt andere stukken, bevattende zodanige gegevens, daarin op, een en ander voor zover dit voor een goede hulpverlening aan hem noodzakelijk is. De beroepscommissie merkt op dat het door de inrichtingsarts ingerichte medisch dossier een werkmethode is waarin aan de hand van werkaantekeningen door artsen en anderen die door de inrichtingsarts voor de hulpverlening zijn ingeschakeld, zoals verpleegkundigen, inzicht kan worden gegeven in de reeds uitgevoerde en nog te plannen medische handelingen. De inrichtingsarts is, behoudens met betrekking tot puur feitelijke gegevens, niet gehouden gegevens uit dit dossier op verzoek van de patiënt te corrigeren noch is het aan de patiënt te bepalen

welke gegevens wel en welke gegevens niet in het dossier moeten worden opgenomen. De continuïteit van de zorg dient in deze gevallen zwaarder te wegen. Overigens heeft de inrichtingsarts erkend dat enkele gegevens in het medisch dossier niet juist zijn of ten onrechte zijn opgenomen, bijvoorbeeld omtrent het onjuiste feit dat klager in de p.i. Utrecht gedetineerd was en de vermelding in het medisch dossier van een transportdatum. Het tweede lid van artikel 7:454 biedt de patiënt de mogelijkheid een door hem afgegeven verklaring met betrekking tot de in het dossier opgenomen stukken aan het dossier toe te voegen. De beroepscommissie is het voorgaande in samenhang en onderling verband bezien van oordeel dat het handelen van de inrichtingsarts met betrekking tot het ingerichte medisch dossier niet kan worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-18/2054/GM

Datum uitspraak:
6 maart 2019

Beroepscommissie:
mr. M.J.C. Koens, voorzitter, drs.
K.M.P.A.M. Habryka en dr. ing. C.J.
Ruissen, leden, in tegenwoordigheid van
mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:
Medische verzorging
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:
Medisch matras bestaat niet. Inrichtingsarts heeft voor verstrekken aangepast matras niet alleen mogen uitgaan van door leverancier gehanteerde gewichtscriterium, maar had nader moeten ingaan op klagers klachten nu hij bekend was met reumatische klachten en eerder aangepast matras heeft gekregen. Niet voortvarend gehandeld. Beroep gegrond.

Tegemoetkoming € 25,=.
(Wet- en regelgeving: Pm art. 28)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt voorop dat naar haar oordeel een medisch matras niet bestaat. Er bestaat geen consensus over welke kenmerken een matras moet hebben om het predikaat "medisch" te verkrijgen. Hoogstens kan worden gesproken van een niet-standaard of aangepast matras waarvoor gekozen kan worden in gevallen waarin men in verband met aanhoudende klachten met een standaard matras niet uitkomt.

In onderhavige casus hanteert de medische dienst op basis van informatie van de leverancier van de matrassen een criterium van een maximaal gewicht van 120 kg, waarboven een gedetineerde in aanmerking komt voor een aangepast matras. Uit het medisch dossier blijkt dat na de eerste weigering klager een aangepast matras te verstrekken, op 6 september 2018 de inrichtingsarts heeft gesteld hiertegen geen bezwaar te hebben. Op 1 oktober 2018 is bij Vegro een aangepast matras besteld, die op 2 oktober 2018 is afgeleverd. Klager stelt dat hij het matras op 12 oktober 2018 heeft ontvangen.

De beroepscommissie is van oordeel dat de inrichtingsarts niet alleen heeft mogen uitgaan van het door de leverancier geadviseerde gewichtscriterium. Klager was bekend met reumatische klachten en heeft al eerder een aangepast matras gekregen. Het had in de rede gelegen dat de medische dienst nader was ingegaan op de specifieke gezondheidsklachten van klager. Zeker, nu klager later alsnog in aanmerking kon komen voor een aangepast matras, moet worden geoordeeld dat de medische dienst niet voortvarend genoeg is geweest. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De beroepscommissie ziet aanleiding klager een tegemoetkoming toe te kennen en stelt deze vast op € 25,=.

Zaaknummer:
R-18/1654/GM

Datum uitspraak:
6 maart 2019

Beroepscommissie:
mr. M.J.C. Koens, voorzitter, drs.
K.M.P.A.M. Habryka en dr. ing. C.J.
Ruissen, leden, in tegenwoordigheid van
mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:
Medische verzorging
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:
Uitgangspunt is dat door arts voorgestelde behandeling niet zonder overleg met de patiënt gewijzigd kan worden. In dit geval extra aanleiding klager vooraf te informeren aangezien klager zich vanwege belaste familieanamnese zorgen maakte over verwijderd weefsel. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 25,= . (Wet- en regelgeving: Pm art. 28)

Rechtsoverwegingen:
In het medisch dossier wordt omtrent de skintag – voor zover hier relevant – vermeld dat op 20 juli 2018 de skintag is verwijderd met een scherpe schaar en voor een PA is opgestuurd. Op 23 juli 2018 blijkt er geen formulier beschikbaar te zijn en oordeelt een andere arts dat een PA niet noodzakelijk is. Klager werd via een patiëntenbriefje hierover geïnformeerd.

De beroepscommissie neemt als uitgangspunt dat een door de arts voorgestelde behandeling, in dit geval het insturen van het weefsel voor een PA-onderzoek, niet zonder overleg met de patiënt kan worden gewijzigd. In dit geval was er naar het oordeel van de beroepscommissie ook extra aanleiding klager vooraf hierover te informeren, aangezien hij zich vanwege de belaste familieanamnese zorgen maakte over het weefsel. De inrichtingsarts heeft in zijn reactie op de klacht ook erkend dat de communicatie op een andere manier had moeten plaatsvinden en heeft hiervoor ook excuses aangeboden.

De beroepscommissie is het voorgaande in samenhang en onderling verband bezien van oordeel dat het handelen van de inrichtingsarts moet worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. De beroepscommissie ziet aanleiding klager een tegemoetkoming toe te kennen en stelt deze vast op € 25,=.

Zaaknummer:

R-18/2221/GV

Datum uitspraak:

1 maart 2019

Beroepscommissie:

mr. C.M. van der Bas, voorzitter, J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA, leden, in tegenwoordigheid van M.G. Bikker, secretaris,

Trefwoorden:

Algemeen verlof

Samenvatting:

Verzoek om algemeen verlof afgewezen, omdat uit beleid volgt dat aan tijdelijk naar Nederland overgebrachte Antilliaanse gedetineerden geen vrijheden worden toegestaan. Onderlinge regeling en voornoemd beleid gaan echter uit van tijdelijk verblijf van max. 6 maanden, terwijl klager ruim 7 jaar in Nederland is gedetineerd. Afwijzing (enkel) op grond van beleid daarom niet redelijk. Nu klagers strafresistant echter meer dan een jaar bedraagt, komt hij (nog) niet in aanmerking voor algemeen verlof. Reeds hierom is afwijzing van klagers verlofaanvraag niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14; Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden art. 40)

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een door het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van de Nederlandse Antillen en Aruba opgelegde gevangenisstraf van twaalf jaren, wegens medeplegen van moord en handelen in strijd met de

Vuurwapenverordening. Hij is op grond van artikel 40 van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden (het Statuut) en de Onderlinge regeling als bedoeld in artikel 38 van het Statuut, regelende de samenwerking tussen Nederland, Aruba, Curaçao en Sint Maarten op het gebied van de onderlinge beschikbaarheid van detentiecapaciteit op medische gronden of in verband met dringende redenen van veiligheid (de Onderlinge regeling) vanuit de JICN te Bonaire op 29 september 2011 tijdelijk naar een penitentiaire inrichting in Nederland overgeplaatst. Ingevolge artikel 18, derde lid, van het Wetboek van Strafrecht BES komt klager niet voor voorwaardelijke invrijheidstelling in aanmerking. De fictieve einddatum van klagers detentie is bepaald op 23 februari 2020.

Het beroep richt zich tegen de afwijzing van klagers eerste verlofaanvraag.

Op grond van artikel 40 van het Statuut kan een in Nederland of Curaçao gewezen vonnis in het gehele Koninkrijk ten uitvoer worden gelegd, met inachtneming van de wettelijke bepalingen van het land waar de tenuitvoerlegging plaatsvindt. Artikel 4, eerste lid, van de Onderlinge regeling bepaalt dat de gedetineerde zo spoedig mogelijk, doch in ieder geval binnen een termijn van zes maanden vanaf het tijdstip van tijdelijke overbrenging, terugkeert naar het land waarin de vrijheidsstraf is opgelegd. Van deze termijn kan volgens het derde lid worden afgeweken indien dringende redenen van veiligheid en/of de aanwezigheid van medische complicaties van de gedetineerde daartoe nopen. In dat geval kan de termijn, bedoeld in het eerste lid, telkens met zes maanden worden verlengd.

Klagers verzoek tot (algehele) overdracht van de tenuitvoerlegging van zijn strafvonnis aan Nederland is op 20 augustus 2018 afgewezen.

De toenmalige Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie heeft per brief van 1 oktober 2014 (kenmerk 556482) inzake tijdelijk naar Nederland

overgebrachte Antilliaanse gedetineerden medegedeeld dat zijn beleidslijn de volgende is. Aan deze gedetineerden worden gedurende het tijdelijke verblijf in Nederland geen vrijheden toegestaan. Ten aanzien van gedetineerden die vanuit Caribisch Nederland tijdelijk in Nederland zijn geplaatst geldt daarnaast dat deze gedetineerden minimaal zes maanden voor het einde van de detentie naar Bonaire wordt teruggeplaatst om aldaar op de uiteindelijke invrijheidsstelling te worden voorbereid. Aan de afwijzing van klagers verzoek is mede dit beleid ten grondslag gelegd.

De beroepscommissie stelt vast dat voormeld beleid van 1 oktober 2014 om geen verlof te verlenen aan tijdelijk naar Nederland overgebrachte Antilliaanse gedetineerden is gebaseerd op het uitgangspunt van de Onderlinge regeling dat de gedetineerde zo spoedig mogelijk – in beginsel binnen een termijn van zes maanden – terugkeert naar het land waarin de vrijheidsstraf is opgelegd. Klager echter is inmiddels in het kader van deze tijdelijke overbrenging al meer dan zeven jaar in Nederland gedetineerd. Bovendien geeft klager aan dat zijn partner en kinderen in Nederland wonen. Gelet op voormelde omstandigheden acht de beroepscommissie het niet redelijk als aan klager, (enkel) met een beroep op voornoemd beleid van 1 oktober 2014, geen vrijheden worden toegestaan.

Op grond van artikel 40 van het Statuut zal klagers verlofaanvraag en de afwijzing ervan worden beoordeeld aan de hand van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (de Regeling). Nu klagers strafresistant ten tijde van de afwijzing van zijn verlofaanvraag meer dan een jaar bedroeg, komt hij gelet op het bepaalde in artikel 14, eerste lid onder b, van de Regeling (nog) niet in aanmerking voor algemeen verlof. De afwijzing van klagers verzoek om algemeen verlof kan reeds daarom niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Voor zover in beroep wordt geklaagd over de termijn voordat de Minister op

het beroep heeft beslist, overweegt de beroepscommissie dat het weliswaar wenselijk is dat voortvarend op een beroep wordt beslist, maar dat de wet, indien dit niet geschiedt, hieraan geen gevolgen verbindt.

Zaaknummer:
R-18/795/GV

Datum uitspraak:
7 februari 2019

Beroepscommissie:
mr. C.M. van der Bas, voorzitter, J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:
Incidenteel verlof

Samenvatting:
Beslissing Minister tot afwijzen van klagers verzoek tot het verlaten van de inrichting voor onbegeleid verlof voor een langere duur dan tien uur kan niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie begrijpt de wens van klager om uitbreiding van het aantal verlofuren, maar anderzijds kan zijn aanwezigheid bij de familiedag ook doorgang vinden als het verlof maximaal tien uur duurt. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 21)

Rechtsoverwegingen:
Achtergrond

Klager is sinds 9 oktober 1987 gedetineerd. Hij is bij arrest van 30 januari 1989 in hoger beroep veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf, wegens het medeplegen van doodslag en drievoudige moord. Op 5 december 1989 is het arrest onherroepelijk geworden.

Op 8 juli 2015 heeft de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (de Staatssecretaris) beslist dat, kort samengevat, tweemaal per jaar op klagers verzoek aan klager incidenteel verlof kan worden verleend, waarbij

dient te worden voldaan aan de gestelde voorwaarden. Uit de door de raadsman overgelegde stukken volgt dat klager sinds deze beslissing van de Staatssecretaris zevenmaal begeleid en beveiligd verlof (eerste vier voor de duur van acht uur en vervolgens voor de duur van tien uur) heeft genoten. Daarna heeft klager viermaal begeleid verlof genoten en ook achtmaal onbegeleid verlof gehad.

Inhoudelijk

De beroepscommissie merkt op dat met ingang van 1 september 2017 met artikel 20d van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (de Regeling) een specifieke bepaling die ziet op verlof ten behoeve van de re-integratie van levenslang gestrafte gedetineerden, in werking is getreden (wijziging van de Regeling met ingang van 1 september 2017, Stcrt. 2017, nr. 48627). Gelet op de inwerkingtreding van deze nieuwe en specifiek op re-integratieverlof voor levenslang gestrafte gedetineerden toegespitste bepaling, is een incidenteel verlof als bedoeld in artikel 21 van de Regeling, anders dan de beroepscommissie eerder in klagers zaak van 19 mei 2015, 14/3242/GV heeft overwogen, niet langer een voor levenslang gestrafte gedetineerden passende vorm van verlof met een re-integratie- en/of resocialisatiedoel. Klagers verzoeken tot verlof dateren echter van voor de inwerkingtreding van voornoemd artikel. Onderhavig verzoek borduurt hierop voort. Ook de Minister expliciteert dat de onderhavige beslissing voortbouwt op de beslissing van 28 augustus 2017 in het kader van klagers verlof met een re-integratie- en/of resocialisatiedoel. Het onderhavige verzoek zal dan ook zonder toepassing van het nieuwe beleidskader worden beoordeeld.

De raadsman van klager heeft in het beroepschrift aangevoerd dat sinds oktober 2014 maandelijks overleg plaatsvindt tussen de directie van de penitentiaire inrichting (p.i.) [...], het afdelingshoofd, de mentor, de casemanager, klager en zijn advocaat. In

het overleg van december 2017 is door de directie van de p.i. [...] de suggestie gedaan dat, in het kader van de vraag welke re-integratie doelen er resteren, nog ruimte gezocht kan worden in de duur van het verlof. Daarbij is aangegeven dat een verlofaanvraag voor langer dan tien uur zou worden ondersteund vanuit de inrichting. Het voorgaande is in de maandelijkse overleggen van januari, februari, maart, april en mei 2018 telkens opnieuw besproken.

Klager heeft bij brief van 6 juni 2018 een verzoek ingediend voor incidenteel verlof op 7 juli 2018. Klager is uitgenodigd door een vriend om samen met hem en zijn gezin een familiedag bij te wonen. Klagers vriend woont in [stad]. Klager wenst per trein naar [stad] te reizen waar klager de familie zal ontmoeten en van daaruit gaat klager met de familie naar de [...], waar klagers vriend een boot heeft liggen. Samen met de familie gaat klager varen, vissen, zwemmen en barbecueën. Klager verzoekt om uitbreiding van het aantal verlofuren tot twaalf uur, omdat hij het onbeleefd vindt om aan te geven dat hij wellicht eerder moet vertrekken om tijdig retour te zijn in de p.i.

In de beslissing van 28 augustus 2017 van de Staatssecretaris staan toetsingsmaatstaven opgesomd voor het verlenen van verlof aan klager. Hierbij is – onder meer – vermeld dat bij elke verlofaanvraag zal worden getoetst op welke wijze de door klager gekozen bestemming bijdraagt aan de re-integratie. Ook is in de beslissing vermeld dat het verlof een maximale duur heeft van tien uur en dat klager voor 22:00 uur weer terug dient te zijn in de inrichting.

De beroepscommissie begrijpt de wens van klager om uitbreiding van het aantal verlofuren te verkrijgen van tien tot twaalf uur om langer aanwezig te kunnen zijn bij de familiedag op 7 juli 2018. Artikel 21, vierde lid, van de Regeling biedt die mogelijkheid ook, door de formulering dat het incidenteel verlof eindigt op de dag waarop het is aangevangen. Anderzijds is in de

beslissing van de Staatssecretaris van 28 augustus 2017 vermeld dat het ongebeleide verlof van klager een maximale duur heeft van tien uur en kan zijn aanwezigheid bij de familiedag – mogelijk in iets beperktere vorm – ook doorgang vinden als het verlof maximaal tien uur duurt. Gelet op het bovenstaande kan de beslissing van de Minister, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
18/881/GV

Datum uitspraak:
7 februari 2019

Beroepscommissie:
mr. C.M. van der Bas, voorzitter, J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:
Incidenteel verlof

Samenvatting:
Beslissing Minister tot afwijzen van klagers verzoek tot het verlaten van de inrichting voor ongebeleid verlof voor een langere duur dan tien uur kan niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie begrijpt de wens van klager om uitbreiding van het aantal verlofuren, maar anderzijds kunnen de door hem te ondernemen activiteiten ook doorgang vinden als het verlof maximaal tien uren duurt. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 21)

Rechtsoverwegingen:
Achtergrond

Klager is sinds 9 oktober 1987 gedetineerd. Hij is bij arrest van 30 januari 1989 in hoger beroep veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf, wegens het medeplegen van doodslag en

drievoudige moord. Op 5 december 1989 is het arrest onherroepelijk geworden.

Op 8 juli 2015 heeft de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (de Staatssecretaris) beslist dat, kort samengevat, tweemaal per jaar op klagers verzoek aan klager incidenteel verlof kan worden verleend, waarbij dient te worden voldaan aan de gestelde voorwaarden. Uit de door de raadsman overgelegde stukken volgt dat klager sinds deze beslissing van de Staatssecretaris zevenmaal begeleid en beveiligd verlof (eerste vier voor de duur van acht uur en vervolgens voor de duur van tien uur) heeft genoten. Daarna heeft klager viermaal begeleid verlof genoten en ook achtmaal ongebeleid verlof gehad.

Inhoudelijk

De beroepscommissie merkt op dat met ingang van 1 september 2017 met artikel 20d van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (de Regeling) een specifieke bepaling die ziet op verlof ten behoeve van de re-integratie van levenslang gestrafte gedetineerden, in werking is getreden (wijziging van de Regeling met ingang van 1 september 2017, Stcrt. 2017, nr. 48627). Gelet op de inwerkingtreding van deze nieuwe en specifiek op re-integratieverlof voor levenslang gestrafte gedetineerden toegespitste bepaling, is een incidenteel verlof als bedoeld in artikel 21 van de Regeling, anders dan de beroepscommissie eerder in klagers zaak van 19 mei 2015, 14/3242/GV heeft overwogen, niet langer een voor levenslang gestrafte gedetineerden passende vorm van verlof met een re-integratie- en/of resocialisatiedoel. Klagers verzoeken tot verlof dateren echter van voor de inwerkingtreding van voornoemd artikel. Onderhavig verzoek borduurt hierop voort. Ook de Minister expliciteert dat de onderhavige beslissing voortbouwt op de beslissing van 28 augustus 2017 in het kader van klagers verlof met een re-integratie- en/of resocialisatiedoel. Het onderhavige verzoek zal dan ook zonder toepassing van het nieuwe beleidskader worden beoordeeld.

De raadsman van klager heeft in het beroepschrift aangevoerd dat sinds oktober 2014 maandelijks overleg plaatsvindt tussen de directie van de penitentiare inrichting (p.i.) [...], het afdelingshoofd, de mentor, de casemanager, klager en zijn advocaat. In het overleg van december 2017 is door de directie van de p.i. [...] de suggestie gedaan dat, in het kader van de vraag welke re-integratie doelen er nog bestaan, nog ruimte gezocht kan worden in de duur van het verlof. Daarbij is aangegeven dat een verlofaanvraag voor langer dan tien uur zou worden ondersteund vanuit de inrichting. Het voorgaande is in de maandelijkse overleggen van januari, februari en maart 2018 telkens opnieuw besproken.

Klager heeft bij brief van 16 april 2018 een verzoek ingediend voor incidenteel verlof op 5 mei 2018. Klager wenst deze dag door te brengen in [stad] en daar – kort samengevat – te lunchen, de [...] tempel te bezoeken, winkels te bekijken en boodschappen te doen. Klager wenst ook graag het [museum] te bezoeken, omdat er een voor klager nieuwe tentoonstelling is. Klager verzoekt om uitbreiding van het aantal verlofuren tot twaalf uren.

In de beslissing van 28 augustus 2017 van de Staatssecretaris zijn toetsingsmaatstaven opgesomd voor het verlenen van verlof aan klager. Hierbij is – onder meer – vermeld dat bij elke verlofaanvraag zal worden getoetst op welke wijze de door klager gekozen bestemming bijdraagt aan de re-integratie. Ook is in de beslissing vermeld dat het verlof een maximale duur heeft van tien uur en dat klager voor 22:00 uur weer terug dient te zijn in de inrichting.

De beroepscommissie begrijpt de wens van klager om uitbreiding van het aantal verlofuren te verkrijgen van tien tot twaalf uren om meer tijd te hebben om alle opgegeven activiteiten te ondernemen op 5 mei 2018. Artikel 21, vierde lid, van de Regeling biedt die mogelijkheid ook, door de formulering dat het incidenteel verlof eindigt op de

dag waarop het is aangevangen. Anderzijds is in de beslissing van de Staatssecretaris van 28 augustus 2017 vermeld dat klagers ongebegeide verlof een maximale duur heeft van tien uur en kunnen de activiteiten die klager tijdens zijn verlof wenst te ondernemen – mogelijk in iets beperktere vorm – ook doorgang vinden als het verlof maximaal tien uur duurt. Gelet op het bovenstaande kan de beslissing van de Minister, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-18/2280/GV

Datum uitspraak:
17 januari 2019

Beroepscommissie:
Mr. M. van der Bas, voorzitter, J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA, leden, in tegenwoordigheid van M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:
Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf; Strafonderbreking

Samenvatting:
Enkele omstandigheid dat strafoverdracht naar het land van herkomst i.h.k.v. WOTS-/WETS-procedure mogelijk is, betekent niet dat geen strafonderbreking o.g.v. art. 40a van de Regeling kan worden verleend. Omstandigheid dat klaagsters straf mogelijk aan Polen kan worden overgedragen vormt geen, althans onvoldoende grond om verzoek om strafonderbreking o.g.v. art. 40a af te wijzen. Van een concrete aanvraag voor strafoverdracht is niet gebleken. Bovendien is het de vraag of strafoverdracht opportuun is, nu klaagster reeds tweederde van de haar opgelegde vrijheidsstraf heeft ondergaan. Voorts kan betalingsverplichting in het kader van een schadevergoedingsmaatregel van € 3.824,80 niet zonder meer aan

afwijzende beslissing ten grondslag worden gelegd. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)

Rechtsoverwegingen:

Klaagster ondergaat een gevangenisstraf van zes jaren en één maand met aftrek, wegens doodslag. Voorts heeft klaagster een betalingsverplichting in verband met een schadevergoedingsmaatregel van € 3.824,80. De einddatum van klaagsters detentie is, behoudens de mogelijkheid van strafonderbreking zoals bedoeld in artikel 40a van de Regeling, bepaald op 24 december 2020.

Het beroep richt zich tegen de afwijzing van klaagsters verzoek om strafonderbreking in het kader van artikel 40a van de Regeling.

Klaagster behoort tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Ingevolge artikel 40a van de Regeling kan strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend. Indien een vrijheidsstraf van ten hoogste drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat ten minste de helft van de straf is ondergaan. Indien een vrijheidsstraf van meer dan drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat ten minste tweederde gedeelte van de straf is ondergaan. Aan de strafonderbreking wordt de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert. Uit de toelichting op artikel 40a van de Regeling volgt dat redenen kunnen bestaan die zich tegen het verlenen van strafonderbreking kunnen verzetten. Daarbij moet bijvoorbeeld worden gedacht aan de belangen van slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde door het door de vreemdeling gepleegde delict was geschokt (Stcrt. 11 april 2012, 7141).

Klaagster stelt dat sprake is van (ongerechtvaardigde) rechtsongelijkheid, nu zij als ongewenst verklaarde vreemdeling in vergelijking met Nederlandse gedetineerden niet voor de v.i.-regeling in aanmerking komt. De

wetgever heeft ervoor gekozen om strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000 uit te sluiten van voorwaardelijke invrijheidstelling, onder meer omdat de doelstelling van gecontroleerde terugkeer in de (Nederlandse) samenleving niet geldt voor deze categorie gedetineerden. Voor strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland is er de mogelijkheid van strafonderbreking van artikel 40a van de Regeling, onder de voorwaarde dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert. Het staat de wetgever en de Minister vrij een dergelijk onderscheid te maken, mits dit onderscheid gerechtvaardigd is of indien geen sprake is van gelijke gevallen. In verband met het verschil in verblijfsstatus is in dit geval geen sprake van gelijke gevallen. Klaagsters verweer kan dan ook niet slagen.

Aan de afwijzende beslissing op onderhavig verzoek om strafonderbreking is ten grondslag gelegd dat klaagsters straf in het kader van een WOTS-/WETS-procedure aan de Poolse justitiële autoriteiten kan worden overgedragen, zodat zij het resterende gedeelte van haar straf aldaar kan ondergaan. Namens de Minister wordt aangevoerd dat een eventuele strafoverdracht recht doet aan de belangen van de slachtoffers van het door klaagster gepleegde delict. Hiertoe wordt verwezen naar het advies van de Afdeling advisering van de RSJ van 9 oktober 2018, waarin de Minister in het kader van een conceptwijziging van artikel 40a van de Regeling wordt geadviseerd voorrang te geven aan strafoverdracht boven strafonderbreking.

De beroepscommissie overweegt dat de enkele omstandigheid dat strafoverdracht naar het land van herkomst mogelijk is, niet betekent dat geen strafonderbreking als bedoeld in artikel 40a van de Regeling kan worden verleend. De omstandigheid dat de in Nederland opgelegde straf van klaagster mogelijk aan Polen kan worden overgedragen is geen, althans

onvoldoende, grond om klaagsters verzoek om strafonderbreking in het kader van artikel 40a van de Regeling af te wijzen. Van een concrete aanvraag voor strafoverdracht is niet gebleken. Bovendien is het de vraag of strafoverdracht opportuun is, nu klaagster reeds tweederde van de haar opgelegde vrijheidsstraf heeft ondergaan.

De beroepscommissie stelt voorts vast dat klager een betalingsverplichting heeft ter zake van een opgelegde schadevergoedingsmaatregel van € 3.824,80. Klager heeft met het Centraal Justitieel Incasso Bureau (CJIB) een betalingsregeling getroffen en betaalt een maandelijks geldbedrag. Een schadevergoedingsmaatregel houdt in een betaling aan de Staat ten behoeve van de slachtoffers en/of nabestaanden. Het gegeven dat een veroordeelde vreemdeling nog een schadevergoeding moet betalen kan op zichzelf aan het verlenen van strafonderbreking in de weg staan. Daarbij dient een balans te bestaan tussen de omvang van de te betalen vergoeding en de mate waarin de gevangenisstraf door de verzochte strafonderbreking zou worden verkort.

Voor zover aan de bestreden beslissing de omstandigheid ten grondslag is gelegd dat klaagster slechts aan de opgelegde betalingsverplichting zal kunnen voldoen indien de straf wordt overgedragen aan Polen, kan dat, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, de bestreden beslissing niet dragen. De beroepscommissie is voorts van oordeel dat de relatief lage omvang van de resterende betalingsverplichting, in combinatie met de mate waarin de gevangenisstraf nog kan worden verkort (bijna twee jaar) en de betalingen die klaagsters reeds heeft verricht, tot de conclusie dient te leiden dat de betalingsverplichting in dit geval niet zonder meer in de weg kan staan aan het verlenen van strafonderbreking.

Het voorgaande betekent dat de bestreden beslissing als onredelijk en onbillijk moet worden aangemerkt. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De bestreden beslissing zal

worden vernietigd en de Minister zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klaagster.

Zaaknummer:
S-19/1192/SGA

Datum uitspraak:
4 maart 2019

Beroepscommissie:
mr. M.J. Stolwerk, voorzitter, in tegenwoordigheid van J.A. van der Veen, secretaris

Trefwoorden:
Bewegingsvrijheid binnen de inrichting

Samenvatting:
Beslissing dat verzoeker zich alleen onder begeleiding van personeel door p.i. mag bewegen, niet strijdig met wettelijk voorschrift of onredelijk of onbillijk. Aan beslissing kleeft wel een gebrek omdat aan begeleiding geen termijn is gesteld. Voor de termijn zou aansluiting gezocht kunnen worden bij jurisprudentie beroepscommissie mbt GVM-maatregelen, waarin is bepaald dat maandelijks een belangenafweging dient plaats te vinden omtrent voortdurende van noodzaak van maatregelen. Ook aanbeveling om beslissing op schrift te stellen. Nu die termijn nog niet is verstreken, op voorhand geen reden voor toewijzing verzoek.
(Wet- en regelgeving: Pbw art. 60)

Rechtsoverwegingen:
De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen beklag is ingediend in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er

een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing. Naar het oordeel van de voorzitter is dat niet het geval.

Uit de inlichtingen van de directeur van 27 februari 2019 volgt dat verzoekers gedrag naar vrouwelijke personeelsleden als onwenselijk wordt gezien. Verzoeker heeft verschillende vrouwelijke personeelsleden lastiggevallen door (liefdes)brieven te schrijven. Daarnaast is aan verzoeker een nieuwe casemanager toegewezen, omdat zijn eerdere (vrouwelijke) casemanager zich niet prettig voelde in het contact met verzoeker. Hij heeft een geschiedenis met betrekking tot het lastig vallen van vrouwelijk personeel. Verzoeker wordt niet beperkt in zijn vrijheden. Hij mag deelnemen aan alle activiteiten. De directeur stelt dat het niet wenselijk is dat verzoeker alleen wordt gelaten met vrouwelijk personeel. Om de veiligheid van het (vrouwelijk) personeel, maar ook van verzoeker zelf te waarborgen is het volgens de directeur noodzakelijk dat verzoeker onder begeleiding van het personeel zich voortbeweegt binnen de p.i.

De voorzitter overweegt als volgt.

Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter is de door de directeur genomen beslissing niet in strijd met een wettelijk voorschrift en gelet op de door de directeur omschreven feiten en omstandigheden ook niet onredelijk of onbillijk.

Echter, aan de beslissing kleeft naar het voorlopig oordeel van de voorzitter een gebrek.

De directeur heeft namelijk geen termijn verbonden aan de begeleiding, zodat het voor verzoeker niet duidelijk is hoelang deze begeleiding zal worden toegepast.

Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter zou voor de termijn aansluiting gezocht kunnen worden bij de jurisprudentie van de beroepscommissie over de GVM-maatregelen, waarin is bepaald dat de

directeur minimaal maandelijks een belangenafweging dient te maken omtrent (de voortdurend) van de noodzaak van de maatregelen

(zie RSJ 4 februari 2013, 12/2694/GA). Voorts verdient het naar het voorlopig oordeel van de voorzitter aanbeveling om de beslissing op schrift te stellen. Nu er nog geen maand is verstreken sinds het nemen van de beslissing is er geen aanleiding om het verzoek om die reden toe te wijzen.

Zaaknummer:
S-19/1183/SGA

Datum uitspraak:
27 februari 2019

Beroepscommissie:
M.J. Stolwerk, voorzitter, in tegenwoordigheid J.A. van der Veen, secretaris

Trefwoorden:
Disciplinaire straffen straftoemeting;
Schorsing procedureel

Samenvatting:
Aan verzoeker is een disciplinaire straf opgelegd van 14 dagen opsluiting in eigen cel, zonder televisie, radio en koelkast. Met betrekking tot het verwijderen van de radio en de koelkast overweegt de voorzitter, voorlopig oordelend, dat de Sanctiekaart 2016, de Pbw alsmede de huisregels van de p.i. Ter Apel, geen grondslag geven voor het opleggen van een dergelijke 'extra' straf. Daarnaast is de 'extra' straf zo geformuleerd dat deze nog kan doorlopen na afloop van de 14 dagen straf, daar de radio en koelkast pas teruggegeven zullen worden 'indien verzoeker zich aan de basale regels van de inrichting weet te houden'. Door de directeur is niet duidelijk gemaakt hoe en door wie dit getoetst wordt. Het verzoek wordt toegewezen ten aanzien van het verwijderen van de radio en de koelkast.
(Wet- en regelgeving: Pbw art. 51 jo 60)

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen beklag is ingediend in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing. Naar het oordeel van de voorzitter is dat ten dele het geval.

Verzoeker is een disciplinaire straf van veertien dagen eigen cel, zonder televisie, radio en koelkast, opgelegd wegens de vondst van een telefoon op cel en het door verzoeker klemzetten van de celdeur. Verzoeker stelt dat de opgelegde straf disproportioneel is en medegedetineerden voor een vergelijkbaar incident een lagere straf opgelegd hebben gekregen.

Uit de inlichtingen van de directeur, waaronder het schriftelijk verslag van 13 februari 2019, blijkt dat bij een inspectie van verzoekers cel een mobiele telefoon in de stoelpoot op verzoekers cel is aangetroffen. Om de cel binnen te komen moest het personeel meerdere malen hard tegen de deur duwen, slaan en schoppen omdat verzoeker een lepel tussen het kozijn en de deur geduwd had zodat deze niet of moeilijk open te krijgen was. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker erkent dat hij de telefoon in zijn cel had. Daarnaast volgt dat verzoeker tijdens de afhandeling van het schriftelijk verslag, ongeïnteresseerd was en niet in gesprek wilde met de directeur over de geconstateerde feiten. Vanwege het klemzetten van de deur en gelet op de grote inbreuk op de veiligheid die daarmee gepaard gaat, heeft de directeur beslist dat – naast de televisie – ook de radio en de koelkast van verzoekers cel verwijderd worden. Wanneer de opgelegde straf tenuitvoergelegd is en verzoeker laat zien zich aan de basale regels te kunnen

houden, zal hij de televisie, radio en koelkast weer op cel terugkrijgen.

Uit de 'Sanctiekaart 2016 Landelijk', waarin het landelijk geldende sanctiebeleid is vastgelegd, volgt dat voor het bezit van een mobiele telefoon in beginsel een disciplinaire straf van maximaal tien dagen eigen cel opgelegd kan worden. De directeur is daarvan ten nadele van verzoeker afgeweken en heeft in zijn beslissing gemotiveerd aangegeven waarom hij in afwijking daarvan opsluiting van veertien dagen in eigen cel of verblijfsruimte noodzakelijk achtte. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter is de straf voor zover deze veertien dagen opsluiting in eigen cel of verblijfsruimte zonder televisie betreft, niet onredelijk of onbillijk.

Uit de beslissing van de directeur blijkt voorts dat gedurende de opgelegde straf tevens de radio en koelkast van verzoekers cel zijn verwijderd. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter bieden de 'Sanctiekaart 2016 Landelijk', artikel 50 van de Pbw alsmede de Huisregels van de p.i. Ter Apel onder 8.2 (versie maart 2016), geen grondslag voor het opleggen van een dergelijke 'extra' straf. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter ontbreekt een adequate uitleg over het opleggen van deze 'extra' straf. Daarbij komt nog dat deze 'extra' straf zo is geformuleerd dat deze na afloop van de veertien dagen nog kan doorlopen daar de radio en de koelkast pas teruggegeven zullen worden 'indien verzoeker zich aan de basale regels van de inrichting weet te houden'. De directeur heeft niet duidelijk gemaakt hoe en door wie dit getoetst wordt. Het verzoek zal daarom ten aanzien van het verwijderen van de radio en de koelkast worden toegewezen.

Zaaknummer:

R-18/1787/TA

Datum uitspraak:

28 februari 2019

Beroepscommissie:

mr. T.B. Trotman, voorzitter, drs.
W.A.Th. Bos en mr. M.J.H. van den
Hombergh, leden, in tegenwoordigheid
van mr. H.S. van Gemert, secretaris

Trefwoorden:

Post; Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Geen wettelijke grondslag voor toezicht op digitale berichten tefoon die voorafgaand aan postmaatregel zijn verzonden/ontvangen.

Ongerechtvaardigde inbreuk op klagers privacy, in feite sprake van uitvoeren van opsporingshandelingen. Beroep hoofd inrichting ongegrond, geen tegemoetkoming.

(Wet- en regelgeving: Bvt art. 29, 35)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie gaat er van uit dat de inrichting in het kader van klagers terugplaatsing op 14 juni 2018 naar de inrichting vanaf resocialisatiecentrum De Blink heeft ontdekt dat klager ongeoorloofd in het bezit was van een telefoon. Onder de gegeven feiten en omstandigheden kon het hoofd van de inrichting in het kader van de orde en veiligheid in redelijkheid beslissen tot de onmiddellijke inname van de bij klager aangetroffen telefoon nu sprake was van contrabande.

Met betrekking tot de op diezelfde datum (14 juni 2018) opgelegde 'postmaatregel' als bedoeld in artikel 35, derde lid, Bvt overweegt de beroepscommissie als volgt.

Uit artikel 35, derde lid, van de Bvt volgt dat het hoofd van de inrichting bevoegd is op de inhoud van brieven of andere poststukken afkomstig van of bestemd voor de verpleegde telkens voor een periode van ten hoogste vier weken toezicht uit te oefenen, indien dit noodzakelijk is met het oog op:

a. de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de verpleegde voor de veiligheid van anderen dan de verpleegde of de algemene veiligheid van personen of goederen;

b. de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting;

c. de afwending van ernstig gevaar voor de gezondheid van de verpleegde;

d. de bescherming van slachtoffers van of anderszins betrokkenen bij door een verpleegde begane misdrijven; en/of

e. de voorkoming of opsporing van strafbare feiten.

In RSJ 13 november 2017, 17/1607/TA heeft de beroepscommissie eerder geoordeeld dat gezien de huidige technologische ontwikkelingen waarmee bij de totstandkoming van de Bvt geen rekening kon worden gehouden een redelijke wetsuitleg meebrengt dat digitale berichten zoals e-mail, WhatsApp- en sms-berichten kunnen worden begrepen onder 'brieven of andere poststukken' als genoemd in artikel 35, derde lid, Bvt en dat een zogenaamde postmaatregel betrekking kan hebben op dergelijke berichten.

Tevens volgt uit deze uitspraak - anders dan de inrichting meent - dat een dergelijke maatregel gebaseerd op artikel 35, derde lid, Bvt, die inbreuk maakt op klagers recht op privacy, uitsluitend voorziet in toezicht op te verzenden en te ontvangen (digitale) post vanaf het moment dat de maatregel wordt opgelegd en niet in toezicht op reeds voorafgaand aan de maatregel verzonden en ontvangen berichten. Artikel 35, derde lid, Bvt biedt niet de in artikel 8, tweede lid, EVRM bedoelde wettelijke grondslag voor het inzien van berichten die vóór de oplegging van de maatregel zijn verzonden of ontvangen. Overigens biedt - opnieuw anders dan de inrichting meent - ook artikel 29 Bvt dat ziet op het onderzoek naar de persoonlijke verblijfsruimte van een verpleegde hiervoor geen grondslag.

Gelet op het bovenvermelde acht de beroepscommissie het door de inrichting beschreven onderzoek van klagers ingenomen telefoon naar reeds voorafgaand aan de maatregel aangemaakte/bestaande (log)bestanden van telefoonnummers, sms'jes, WhatsApps, foto's en internetgeschiedenis, dat in feite kan worden aangemerkt als het uitvoeren van opsporingshandelingen, een ongerechtvaardigde inbreuk op klagers privacy. Dat daarbij niets is aangetroffen omdat de telefoon naar de fabrieksinstellingen was teruggezet, doet daar niet aan af.

De beroepscommissie zal het beroep van het hoofd van de inrichting ongegrond verklaren. Om proceseconomische redenen zal de beroepscommissie in plaats van de beklagcommissie een beslissing nemen over een eventuele aan klager toe te kennen tegemoetkoming. Nu de eerder al door klager geresette telefoon geen berichten bevatte en gesteld noch gebleken is dat klager door het onderzoek enig nadeel heeft ondervonden, wordt geen aanleiding gezien om aan klager een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:
R-18/1262/TA

Datum uitspraak:
20 februari 2019

Beroepscommissie:
mr. T.B. Trotman, voorzitter, drs.
W.A.Th. Bos en mr. J.M.L. Niederer,
leden, in tegenwoordigheid van mr. H.S.
van Gemert, secretaris

Trefwoorden:
Post

Samenvatting:
Voor het telkens een gesprek voeren met klager voordat aanzienlijke hoeveelheid geprivilegieerde post wordt verzonden is geen wettelijke basis, kan drempel opwerpen om geprivilegieerde post te versturen en leidt tot vertraging in

verzending. Beroep hoofd inrichting ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Bvt art. 35, 36; Regeling geprivilegieerde post verpleegden; Huisregels art. 11.3)

Rechtsoverwegingen:

Het hoofd van de inrichting wenst, omdat klager regelmatig een aanzienlijke hoeveelheid geprivilegieerde post aan met name politici verstuurt, steeds een gesprek met klager te voeren voordat deze post daadwerkelijk wordt verstuurd.

Uit de op verzending van geprivilegieerde post van toepassing zijnde regelgeving: artikel 36, eerste lid, Bvt juncto artikel 35, derde tot en met vijfde lid, Bvt, de Regeling geprivilegieerde post verpleegden en artikel 11.3 van de huisregels volgt dat geen enkel toezicht op de inhoud van geprivilegieerde post mag worden uitgeoefend.

De beroepscommissie is het dan ook met de beklagcommissie eens dat er geen wettelijke basis is voor de door de inrichting gehanteerde werkwijze. In een gesprek mag niet op de inhoud van de geprivilegieerde post worden ingegaan. De door de inrichting gehanteerde werkwijze kan een drempel opwerpen voor klager om geprivilegieerde post te versturen en in elk geval leidt dit tot een vertraging in de verzending van klagers post.

Daarbij komt dat klager stelt dat hij voor het laatst in 2017 een dergelijk gesprek heeft gevoerd, hetgeen namens het hoofd van de inrichting niet is betwist, en dat vraagtekens kunnen worden gezet bij de effectiviteit van een dergelijke werkwijze.

De beroepscommissie zal, gelet op het bovenstaande, het beroep van het hoofd van de inrichting ongegrond verklaren.

Nu door of namens klager geen beroep is ingesteld kan een oordeel met betrekking tot het niet toekennen van een tegemoetkoming door de beklagcommissie achterwege blijven.

Zaaknummer:
R-18/946/TA

Datum uitspraak:
12 februari 2019

Beroepscommissie:
mr. drs. N.C. van Lookeren Campagne,
voorzitter, mr. A. van Holten en drs. M.J.
Selnick Marzullo, leden, in
tegenwoordigheid van mr. E.W. Bevaart,
secretaris

Trefwoorden:
Huisregels; Urinecontrole

Samenvatting:
Niet noodzakelijk om alle mogelijke
uitzonderingen betreffende het binnen
vier uur afgeven van urine in huisregels
neer te leggen, ook niet in geval van niet
uitzonderlijke problemen van fysieke
aard zoals zich eerst moeten ontlasten.
Wel wenselijk naar oplossing te zoeken,
zoals in klagers geval ook is gedaan.
Beroep hoofd inrichting gegrond.
(Wet- en regelgeving: Regeling
urineonderzoek verpleegden art. 3;
Protocol urineonderzoek art. 6)

Rechtsoverwegingen:
Volgens artikel 3, vierde lid, Regeling
urineonderzoek verpleegden wordt een
verpleegde die bij urinecontrole niet
direct tot afgifte van urine in staat is,
gedurende een periode van vier uur
alsnog in de gelegenheid gesteld urine te
produceren, bij voorkeur in een ruimte
waarin geen mogelijkheden aanwezig
zijn de resultaten van de analyse te
beïnvloeden.
Op grond van artikel 8, tweede lid, van
deze Regeling wordt het niet afstaan van
urine na het verstrijken van die periode
van vier uur gelijkgesteld met een
weigerig medewerking te verlenen aan
het urineonderzoek.
In artikel 6 van het Protocol
urineonderzoek is bepaald dat de
verpleegde die niet direct tot afgifte van
urine in staat is gedurende een periode
van vier uur alsnog in de gelegenheid
wordt gesteld urine te produceren, in
een ruimte waarin geen mogelijkheden
aanwezig zijn de resultaten van de

analyse te beïnvloeden (eerste lid). In
bijzondere situaties zal direct van deze
mogelijkheid gebruikgemaakt worden
(tweede lid).

In artikel 6, zesde lid, van dit protocol is
bepaald dat de bedoelde ruimte een
afzonderings- of separeerruimte kan zijn.
Vast staat dat klager wilde meewerken
aan de urinecontrole van 3 januari 2018
maar zich naar zijn verklaring eerst
moest ontlasten alvorens urine te
kunnen produceren.

De beklagcommissie heeft het beklag
gegrond verklaard op de grond dat het
Protocol urineonderzoek onvolledig is en
moet worden aangepast aan de situatie
waarin de verpleegde zich eerst moet
ontlasten alvorens hij urine kan
produceren. Het eerst moeten ontlasten
is volgens de beklagcommissie aan te
merken als een probleem van fysieke
aard dat niet zonder meer tot gevolg kan
hebben dat een urinecontrole als
geweigerd wordt aangemerkt als het
urineren niet zou lukken. Klagers fysieke
probleem is niet uitzonderlijk en van de
inrichting mag worden verwacht dat op
een dergelijke situatie wordt
geanticipeerd en de te volgen
handelswijze is neergelegd in een
protocol. De inrichting is zelf met de
oplossing gekomen de natte ruimte in de
afzonderingsruimte bij de medische
dienst te openen zodat klager zich daar
kon ontlasten. Door het Protocol
urineonderzoek aan te passen wordt
tevens gewaarborgd dat een patiënt
onder direct visueel toezicht van een
personeelslid blijft en er geen
mogelijkheden zijn de resultaten van de
analyse te beïnvloeden, aldus de
beklagcommissie.

De beroepscommissie is met het hoofd
van de inrichting van oordeel dat het
ondoenlijk is alle mogelijke
uitzonderingen betreffende het binnen
vier uur produceren van urine in het
Protocol urineonderzoek neer te leggen
en dat dit ook niet noodzakelijk is, ook
niet als het zou gaan om niet
uitzonderlijke problemen van fysieke
aard zoals door de beklagcommissie
bedoeld. Wel is wenselijk dat de
inrichting met inachtneming van de
persoon om wie het gaat probeert een
oplossing te zoeken, zoals in klagers
geval ook is gedaan. Niet is betwist dat

klager binnen de bedoelde vier uur in de gelegenheid is gesteld te urineren en dat het klager binnen die tijd is gelukt urine te produceren nadat hij in de gelegenheid was gesteld zich te ontlasten in een ruimte waarin hij geen mogelijkheid had het urineonderzoek te beïnvloeden. Klager heeft weliswaar langere tijd moeten wachten voordat hij zich heeft kunnen ontlasten en het is begrijpelijk dat dit op zich voor hem onaangenaam is geweest, maar dat noopt niet tot aanpassing van het Protocol urineonderzoek. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-18/1277/TA

Datum uitspraak:
28 januari 2019

Beroepscommissie:
mr. drs. N.C. van Lookeren Campagne, voorzitter, mr. A. van Holten en drs. M.J. Selnick Marzullo, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.W. Bevaart, secretaris

Trefwoorden:
Roken

Samenvatting:
In beroep aan de orde of voldoende maatregelen zijn genomen om rookoverlast te voorkomen. Zonder effectieve handhaving kan geen sprake zijn van effectief rookbeleid. Onvoldoende gebleken dat -en de wijze waarop- adequaat is gehandhaafd. Beroep hoofd inrichting ongegrond. (Wet- en regelgeving: Tabaks- en rookwarenwet art. 10)

Rechtsoverwegingen:
Gelet op artikel 10, eerste lid, onder a van de Tabaks- en rookwarenwet en artikel 6.2, eerste lid, onder a van het Tabaks- en rookwarenbesluit is de inrichting verplicht een rookverbod in te stellen, aan te duiden en te handhaven, behalve in de ruimten waar geen inbreuk mag worden gemaakt op de persoonlijke

levenssfeer. In artikel 8.4.6 van de huisregels van de inrichting is het volgende bepaald:

“Op grond van de Tabakswet heeft de kliniek een rookverbod ingesteld voor alle ruimtes. Alleen in uw eigen verblijfskamer mag door u worden gerookt alsmede in daarvoor aangewezen rookruimtes. Dit geldt ook voor de elektronische sigaret”. Met ingang van mei 2017 is het volgende aan de afdelingsregels van de LFPZ Zeeland toegevoegd:

“15. Roken

Roken is schadelijk voor de gezondheid van u en de mensen in uw omgeving. De Pompestichting zet zich actief in voor het bevorderen van de gezondheid van zowel haar medewerkers als van haar patiënten/bewoners (LFPZ|). Het is toegestaan dat u op uw eigen kamer rookt. Om de overlast van rook voor uw medebewoners (en medewerkers) zoveel mogelijk te beperken rookt u met een gesloten kamerdeur. Omdat u echter ook door stafleden of andere medewerkers op uw kamer bezocht wordt, kunnen door uw rookgedrag problemen ontstaan. Want medewerkers hebben immers recht op een rookvrije omgeving. Daarom wordt van u het volgende verwacht als u een afspraak met een medewerker op uw kamer heeft:

- een uur voor de afspraak rookt u niet meer op uw kamer
- u lucht uw kamer door de balkondeur open te zetten (...)

Klager stelt overlast van tabaksrook te hebben, doordat in weerwil van bovengenoemde afspraken medeverpleegden met een open deur roken. Klager verwijt de inrichting hiertegen niet handhavend op te treden. Betrokkenen worden slechts gewezen op de gemaakte afspraken.

Zoals in RSJ 20 december 2016, 16/3295/TA overwogen, stelt de beroepscommissie voorop dat zij niet bevoegd is te bepalen dat in de inrichting een algeheel rookverbod of een ander rookbeleid dan het huidige moet worden ingesteld. Die bevoegdheid ligt bij het

hoofd van de inrichting. Voorts heeft de beroepscommissie niet de middelen tot haar beschikking om te kunnen beoordelen of het in de inrichting geldende rookbeleid voldoet aan de regels en eisen neergelegd in de Tabaks- en rookwarenwet en de daaruit voortvloeiende regelgeving. De bevoegdheid om toe te zien op de naleving van voornoemde wet- en regelgeving ligt primair bij de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit en die autoriteit heeft de geëigende middelen ter beschikking om het vorenstaande te kunnen beoordelen. In beroep staat ter beoordeling de vraag of het hoofd van de inrichting in redelijkheid voldoende maatregelen heeft genomen om de overlast die klager ondervond, te voorkomen. De beroepscommissie overweegt hieromtrent het volgende. De beroepscommissie stelt vast dat de inrichting ter uitvoering van het beleid een aantal technische voorzieningen heeft getroffen teneinde rookoverlast zoveel mogelijk te voorkomen. Het hoofd van de inrichting verwijst naar het op alle kamers aanwezige luchtverversingssysteem en Dauerlüftung die verversing van lucht mogelijk maken wanneer de balkondeur van de kamer is gesloten. Ook stelt de beroepscommissie vast dat in de huis- en afdelingsregels voorschriften zijn opgenomen, die de overlast kunnen verminderen of voorkomen. Echter, zonder effectieve handhaving kan naar het oordeel van de beroepscommissie geen sprake zijn van een effectief rookbeleid. Uit de stukken en het besprokene ter zitting van de beroepscommissie is gebleken dat het hoofd van de inrichting geen andere (orde)maatregelen wil overwegen dan het aanspreken van de verpleegden indien zij in strijd met de huis- en afdelingsregels tijdens het roken de kamerdeur openhouden. Wat er ook zij van het hiervoor door het hoofd van de inrichting gehanteerde argument dat voor veel verpleegden het roken een belangrijk onderdeel van hun kwaliteit van leven vormt, de strekking van de wet- en regelgeving rondom het (anti)rookbeleid is het tegengaan van de hinder voor hen die niet roken. Klager

stelt van de rook hinder te ondervinden en mag vanwege zijn afhankelijke positie verwachten dat de inrichting voldoende maatregelen neemt om de overlast te voorkomen. In het bijzonder is onvoldoende gebleken dat -en de wijze waarop- inspanningen zijn verricht om tot adequate handhaving van het rookbeleid te komen. Het beroep van het hoofd van de inrichting zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-18/1380/TA

Datum uitspraak:
22 januari 2019

Beroepscommissie:
mr. T.B. Trotman, voorzitter, drs. W.A.Th. Bos en mr. M.J.H. van den Hombergh, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Kokee, secretaris, op 22 januari 2019

Trefwoorden:
Zorgplicht niet betrachten;
Ontvankelijkheid materieel; Medische verzorging toegang tot;
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:
Insluiting na zeer ernstig incident is begrijpelijk, maar klager had zo spoedig mogelijk moeten worden gezien door medische dienst. Het incident heeft fysiek en mentaal grote indruk op klager gemaakt. Zorgplicht niet betracht. Beroep gegrond, klager alsnog ontvankelijk in beklag en beklag gegrond. Tegemoetkoming € 75,=. Geen direct causaal verband tussen niet-betrachten zorgplicht en verdere verloop behandeling. Beroep in zoverre ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Bvt art. 41, 56)

Rechtsoverwegingen:
a. Op grond van artikel 41, eerste lid van de Bvt heeft de verpleegde recht op verzorging door een aan de inrichting verbonden arts. Op grond van artikel 41, derde lid, aanhef en onder a en b van de Bvt draagt het hoofd van de inrichting zorg dat een aan de inrichting verbonden

arts regelmatig beschikbaar is voor het houden van een spreekuur en op andere tijdstippen beschikbaar is, indien dit in het belang van de gezondheid van de verpleegde noodzakelijk is. Op grond van artikel 56, eerste lid en onder e van de Bvt kan een verpleegde bij de beklagcommissie beklag doen over een beslissing die een beperking inhoudt van een recht, dat hem op grond van een bij of krachtens de Bvt gegeven voorschrift dan wel enig ander wettelijk voorschrift of een ieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag toekomt. Op grond van artikel 56, vierde lid, van de Bvt staat tegen de wijze waarop het hoofd van de inrichting een bij of krachtens deze wet gestelde zorgplicht betracht geen beklag open. Gelet hierop stelt de beroepscommissie voorop dat alleen klachten over een (vermeende) schending van een wettelijk recht als gevolg van het niet betrachten van een zorgplicht als ontvankelijk worden aangemerkt en inhoudelijk worden beoordeeld. De enkele stelling dat sprake is van het niet betrachten van een zorgplicht biedt op zichzelf genomen geen deugdelijke grondslag voor de ontvankelijkheid van het beklag. Het 'niet betrachten' van een zorgplicht moet daadwerkelijk vastgesteld worden.

De beroepscommissie stelt vast dat op 7 november 2016 een ernstig incident in de inrichting heeft plaatsgevonden waarbij een medepatiënt een sociotherapeut heeft aangevallen door – zo leest de beroepscommissie in de stukken – met een houten opdrukblok op het betreffende personeelslid in te slaan. Klager die met dat personeelslid in gesprek was, werd ook aangevallen, omdat hij trachtte het personeelslid te beschermen. Hij kreeg een trap in zijn rug en klappen op zijn hoofd. Ook andere personeelsleden raakten gewond. De heftigheid van het incident is door het hoofd van de inrichting in zijn verweerschrift voor de beklagrechtster van 11 november 2017 beschreven als iets dat zelfs binnen de muren van de inrichting als uitzonderlijk wordt beschouwd. Na de komst van het interne bijstandsteam (DGB) werd klager - evenals alle overige patiënten -

ingesloten op zijn kamer. Het hoofd van de inrichting heeft ter zitting van de beroepscommissie toegelicht dat dit uit veiligheidsoverwegingen is geweest. Het aanwezige personeel – de beroepscommissie neemt aan het personeel van het interne bijstandsteam – heeft bij klager geen verwondingen waargenomen. Klager stelt echter dat hij bloedde en bont en blauw zag. Hij heeft volgens hem vier tot vijf uur moeten wachten voordat hij werd gezien door de medische dienst. Klager heeft tijdens de insluiting en tijdens zijn verblijf op zijn kamer via de intercom gewezen op het feit dat hij gewond was en zich niet goed voelde. Het hoofd van de inrichting stelt dat klager al na ongeveer een uur is gezien door iemand van de medische dienst. Ter zitting van de beroepscommissie heeft het hoofd van de inrichting verklaard dat vanwege de hectiek van dat moment niet alles is gerapporteerd waardoor onder andere het tijdstip waarop klager door de medische dienst is gezien achteraf niet vastgesteld kan worden. Vooropgesteld wordt dat nu door de hectiek adequate en zorgvuldige verslaglegging van de contacten met klager op 7 november 2016 ontbreekt, de beroepscommissie klager het voordeel van de twijfel geeft en daarom in beginsel zal uitgaan van zijn weergave van de gang van zaken na insluiting die dag.

De beroepscommissie acht de keuze van het personeel om de patiënten direct na het incident om veiligheidsredenen in te sluiten begrijpelijk. Zij is echter in het geval van klager van oordeel dat hij veel eerder, in elk geval zo spoedig mogelijk na deze insluiting, had kunnen en moeten worden gezien door de medische dienst van de inrichting teneinde een inschatting te kunnen maken van klagers verwondingen en de vraag te beantwoorden of een onmiddellijke verwijzing naar de huisarts of naar het ziekenhuis nodig was. Het incident heeft op klager grote indruk gemaakt. Niet alleen gelet op mogelijke fysieke consequenties, maar ook gelet op de – voor de hand liggende - mentale impact van het incident was er naar het oordeel van de beroepscommissie alle reden klager direct te spreken. De

beroepscommissie neemt hierbij in aanmerking klagers onweersproken stelling dat de nazorg voor het personeel wél direct na het incident beschikbaar was. Door het vorenstaande na te laten heeft het hoofd van de inrichting in dit van de gewone gang van zaken sterk afwijkende geval de op hem rustende zorgplicht als bedoeld in voormeld artikel 41 van de Bvt niet betracht. Klager werd de eerste uren na het incident immers niet in de gelegenheid gesteld om te worden gezien door de medische dienst terwijl dat wel nodig was. Klager had derhalve in zijn beklag moeten worden ontvangen. De beroepscommissie zal daarom het beroep in zoverre gegrond verklaren en de uitspraak van de beklagrechtter vernietigen. Klager zal alsnog ontvankelijk worden verklaard in zijn beklag en dit beklag zal gegrond worden verklaard. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan zijn te maken, komt klager een tegemoetkoming toe. De tegemoetkoming is bedoeld voor het door klager geleden ongemak en niet bedoeld als schadevergoeding. Bij de vaststelling van de hoogte van de tegemoetkoming betreft de beroepscommissie de heftigheid van het incident en de fysieke en mentale gevolgen die dit voor klager moet hebben gehad. Zij stelt deze vast op € 75,=.

b. Hetgeen in beroep is aangevoerd, kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een ander oordeel leiden dan dat van de beklagrechtter. Zij betreft hierbij dat er geen direct causaal verband aannemelijk is geworden tussen het niet betrachten van de zorgplicht door het hoofd van de inrichting, bestaande uit het zo spoedig mogelijk verlenen van medische zorg na het incident en de vertraging in het verdere verloop van de behandeling. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-18/1369/TA

Datum uitspraak:

11 januari 2019

Beroepscommissie:

mr. R.M. Maanicus, voorzitter, mr. drs. L.C. Mulder en mr. J.M.L. Niederer, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.S. van Gemert, secretaris

Trefwoorden:

Geld of rekening-courant;
Ontvankelijkheid materieel;
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Voor doorberekenen kosten BKR-toets aan klager bestaat enkel interne, onvoldoende concrete regelgeving waaruit geen algemene regel/verplichting kan worden afgeleid. Beslissing onredelijk, betreft financiële beheerstaak van hoofd inrichting. Beroep en beklag gegrond, tegemoetkoming € 5,=.
(Wet- en regelgeving: Bvt art. 56)

Rechtsoverwegingen:

Met betrekking tot b:

Nu klagers raadsman ter zitting van de beroepscommissie het beklag heeft ingetrokken kan een beslissing ter zake van het beroep achterwege blijven.

Met betrekking tot a:

Op grond van artikel 40, tweede lid, Reglement verpleging ter beschikking gestelden berust het beheer van het eigen geld van de verpleegde bij het hoofd van de inrichting, tenzij in het verplegings- en behandelingsplan anders is bepaald. Uit de binnen de inrichting ten tijde van het beklag geldende interne regeling reserveren en sparen volgt dat een verpleegde om aan te kunnen tonen dat hij schuldenvrij is toestemming kan geven om bijvoorbeeld een BKR-toets uit te laten voeren en dat de kosten van deze toets, te weten € 4,95 voor rekening zijn van de verpleegde. De beroepscommissie acht bovenstaande formulering door het gebruik van de woorden: "een verpleegde kan om aan te kunnen tonen dat hij schuldenvrij is toestemming geven om bijvoorbeeld een BKR-toets uit te laten voeren" onvoldoende concreet. Hieruit kan naar

het oordeel van de beroepscommissie niet een voor alle verpleegden geldende algemene regel/verplichting worden afgeleid om een BKR-toets uit te laten voeren en dat de kosten daarvan voor rekening van de verpleegde komen. Naar het oordeel van de beroepscommissie heeft de beklagcommissie die het beklag heeft opgevat als gericht tegen een beslissing die een (vermeende) schending van een aan klager toekomend recht inhoudt als vermeld in artikel 56, eerste lid aanhef en onder e, Bvt klager terecht ontvangen in zijn beklag. Het beheer van het eigen geld van klager is de taak van het hoofd van de inrichting. Naar het oordeel van de beroepscommissie valt het controleren of klager schuldenvrij is onder die taak. Voor de doorberekening van de kosten voor een BKR-toets aan klager bestaat behalve bovenstaande onvoldoende concreet geformuleerde interne regel geen (wettelijke) grondslag.

De beroepscommissie acht het doorberekenen van dergelijke kosten aan klager onredelijk en onbillijk, aangezien het uitvoeren van een dergelijke controle, de financiële beheerstaak van het hoofd van de inrichting betreft. De ter zitting van de beroepscommissie gemaakte vergelijking met de kosten voor een identiteitskaart treft geen doel nu dit voortvloeit uit een op grond van artikel 2 van de Wet op de identificatieplicht voor een ieder die de leeftijd van veertien jaar heeft bereikt geldende identificatieplicht. Overigens is uit de toelichting ter zitting gebleken dat twee weken na de ontvangst van klagers beklag de regel is ingevoerd dat de kosten voor de BKR-toets eenmaal per jaar niet door de verpleegde hoeven te worden gedragen. Klagers beroep zal gelet op het bovenstaande gegrond worden verklaard.

De uitspraak van de beklagrechter in zoverre worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. Zij kent klager ter zake een tegemoetkoming toe van € 5,=.

Zaaknummer:
R-18/1783/TA

Datum uitspraak:
10 januari 2019

Beroepscommissie:
mr. T.B. Trotman, voorzitter, drs.
W.A.Th. Bos en mr. J.M.L. Niederer,
leden, in tegenwoordigheid van mr. E.W.
Bevaart, secretaris

Trefwoorden:
Voorwerpen op cel

Samenvatting:
Beleid niet mogen invoeren van goederen bij afdelingsarrest wegens drugsgebruik is t.t.v. klacht niet op alle afdelingen eenduidig toegepast en, zelfs t.t.v. zitting beroepscommissie, niet kenbaar schriftelijk vastgelegd. Geen sprake van eenduidig algemeen in inrichting geldend beleid. Beroep hoofd inrichting ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Bvt art. 44)

Rechtsoverwegingen:
Vast staat dat aan klager vanaf 9 mei 2018 geen invoer van goederen meer wordt toegestaan zonder toestemming van het hoofd behandeling omdat hij vanwege drugsgebruik afdelingsarrest heeft. Volgens de inrichting is dit het gevolg van het invoeren van kliniekbreed beleid in januari 2018 dat als doel heeft te voorkomen dat met de invoer van goederen via bezoek of per post drugs de inrichting binnenkomen en/of goederen als ruilmiddel zouden kunnen worden ingezet om zo alsnog aan drugs te kunnen komen. Dit beleid is na de beoogde invoering in januari 2018 niet op alle afdelingen op dezelfde wijze uitgevoerd, waardoor klager tot 9 mei 2018 ondanks het hem vanwege drugsgebruik opgelegde afdelingsarrest wel goederen heeft kunnen invoeren zonder dat hij daar telkens apart toestemming voor heeft hoeven vragen. De beroepscommissie is met de beklagcommissie van oordeel dat het onredelijk is dat klager vanaf 9 mei 2018 op basis van dit voorgestane beleid geen invoer van goederen meer is toegestaan, nu ten tijde van de klacht dit beleid niet op alle afdelingen eenduidig is toegepast

en niet kenbaar schriftelijk is vastgelegd, zodat niet kan worden gesproken van eenduidig algemeen in de inrichting geldend beleid. Ten tijde van de zitting van de beroepscommissie is dit beleid nog steeds niet kenbaar schriftelijk vastgelegd. De beroepscommissie kan daarom nu niet toekomen aan de beoordeling van de vraag of dit voorgestane beleid, zodra dit algemeen in de inrichting geldend beleid is, al dan niet in strijd is met hogere wet- of regelgeving. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-449

Datum uitspraak:

8 november 2018

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, prof. dr. H.J.C. van Marle en mr. T.B. Trotman, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:

Dwangbehandeling; Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:

Geen sprake van dwang, maar van enige drang tot innemen van medicatie. Geen overschrijding van grens tussen acceptabele drang en onaanvaardbare dwang. Patiënt informeren over gevolgen van weigering innemen medicatie, is onderdeel van zorgvuldige behandeling. Geen beklagwaardige beslissing. Beroep hoofd inrichting gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in zijn beklag. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 56)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 16b, onder b, Bvt kan een verpleegde worden verplicht tot het ondergaan van een geneeskundige behandeling (hierna: b-dwangbehandeling) indien het hoofd van de inrichting daartoe een besluit heeft genomen en dit naar het oordeel van een arts volstrekt noodzakelijk is om het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde binnen

de inrichting doet veroorzaken, af te wenden.

Klager meent dat hem op 21 september 2017 onder dwang medicatie is toegediend.

Klager stelt dat hij de medicatie heeft ingenomen onder het dreigement dat hem anders per injectie de medicatie zou worden toegediend. Het hoofd van de inrichting ontkent en stelt dat klager door de behandelend psychiater uitleg is gegeven over het deelplan (van klagers verplegings- en behandelingsplan) ter voorbereiding van een op te starten procedure voor een b-dwangbehandeling. Op dat moment is aan klager geen medicatie aangeboden. Wel is hem op een ander moment die dag door sociotherapie medicatie aangeboden. Klager is meermalen uitgelegd dat hij niet verplicht is de aangeboden medicatie in te nemen. De beroepscommissie is van oordeel dat onder deze omstandigheden geen sprake is van het daadwerkelijk onder dwang toedienen van medicatie, maar wel van enige drang om de medicatie in te nemen. Daarbij is de grens tussen (acceptabele) drang en onaanvaardbare dwang niet overschreden. De beroepscommissie neemt hierbij in aanmerking dat het onderdeel van een zorgvuldige behandeling is om een patiënt op de hoogte te stellen van de gevolgen van een weigering bepaalde medicatie in te nemen, in dit geval door het bespreken van het deelplan waarin de mogelijkheid van een intramusculaire toediening (onder dwang) is opgenomen. De pogingen van het behandelteam klager toch op vrijwillige basis de medicatie te laten innemen, maakt dit nog geen dwangmedicatie. Van belang hierbij is de mogelijkheid die klager had niet aan de medicatietoediening mee te werken, dit is hem meermalen meegedeeld. Mogelijk heeft klager de gesprekken over de medicatie als dwingend ervaren, maar dit betekent niet dat deze gesprekken als dwang hebben te gelden. De beroepscommissie is derhalve van oordeel dat geen sprake is van dwangmedicatie en dus niet van een beslissing waartegen op grond van artikel 56 van de Bvt beklag openstaat.

De beroepscommissie zal het beroep van het hoofd van de inrichting gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en klager alsnog niet-ontvankelijk in zijn beklag verklaren.

Zaaknummer:
R-18/2080/JA

Datum uitspraak:
19 februari 2019

Beroepscommissie:
mr. M.J.C. Koens, voorzitter, drs. H. Heddema en drs. J.E. Wouda, leden, bijgestaan door mr. M. Simpelaar, secretaris

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid materieel;
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:
Door groepsleidster als privépersoon zonder enige reden gericht zoeken op internet/op een datingwebsite naar in inrichting verblijvende jeugdige en het zonder rechtvaardigingsgrond delen van gevonden informatie met een andere jeugdige binnen de inrichting betreft handelen in het kader van taakuitoefening en levert schending van privacy op. Tevens strijd met beginselen van goede bejegening. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 75,=.
(Wet- en regelgeving: EVRM art. 8, Grondwet art. 10, Bjj art. 65 lid 1 onder m)

Rechtsoverwegingen:
Op grond van artikel 65, eerste lid, onder m Bjj kan een jeugdige klagen over een door of namens de directeur genomen beslissing als dat enige andere beslissing betreft die een beperking inhoudt van een recht dat de jeugdige op grond van een bij of krachtens deze wet of een eenieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag toekomt.

Handelen van personeelsleden in een inrichting in het kader van de uitoefening van hun taak moet, behoudens puur

feitelijke handelingen, worden gezien als een beslissing van de directeur, waartegen beklag openstaat.

Klaagster is van mening dat haar recht op privacy is geschonden door handelen van de groepsleidster, omdat de groepsleidster bewust informatie over haar heeft opgezocht op internet en gevonden informatie, zonder toestemming van klaagster, heeft gedeeld met een andere jeugdige die eveneens in de inrichting verbleef.

Het recht op privacy is een recht dat eenieder krachtens artikel 10 van de Nederlandse grondwet en op grond van artikel 8 van het EVRM toekomt.

De beroepscommissie is van oordeel dat de klacht binnen het bereik van artikel 65 Bjj valt, zodat de klacht ontvankelijk moet worden geacht.

De beroepscommissie overweegt dat voldoende is komen vast te staan dat de groepsleidster zonder toestemming van klaagster aan een andere jeugdige binnen de inrichting mededelingen heeft gedaan over op internet gevonden informatie met betrekking tot klaagster. Deze informatie ziet concreet op het aantreffen van het profiel van klaagster op datingwebsite www.Badoo.com. De beroepscommissie merkt op dat het haar niet aannemelijk voorkomt dat de groepsleidster klaagster toevalligterwijs is tegengekomen op de betreffende website. Reeds het als privépersoon gericht zoeken op internet of meer specifiek het zoeken op de datingwebsite met betrekking tot een in de inrichting verblijvende jeugdige zonder dat daarvoor vanuit (de behandeling of het verblijf van klaagster in) de inrichting enige reden is, dient naar het oordeel van de beroepscommissie te worden aangemerkt als een schending van klaagsters privacy. De groepsleidster heeft de betreffende informatie bovendien ook nog gedeeld met een andere jeugdige binnen de inrichting. Uit de brief inzake het voorval geschreven door de groepsleidster begrijpt de beroepscommissie dat zij op eigen initiatief met jeugdige F. heeft gesproken over vriendschap en verliefdheid. De groepsleidster heeft uit het profiel van

klaagster op voormelde datingwebsite afgeleid dat de liefde tussen klaagster en haar vriend bekoeld was en daarover heeft zij met F. gesproken. Voor het delen van die informatie bestaat geen rechtvaardigingsgrond. Door de informatie desondanks met een andere jeugdige te delen, is klaagsters recht op privacy geschonden. Van belang hierbij is - zoals hiervoor reeds aangegeven - dat het handelen van de groepsleidster in het kader van haar taakuitoefening moet worden opgevat als het handelen van de directeur. Anders dan voor privépersonen buiten de inrichting, gelden voor de directeur en de onder zijn verantwoordelijkheid werkende personeelsleden hogere eisen voor het verwerken van persoonsgegevens van in de inrichting verblijvende jeugdigen, waaronder ook moet worden verstaan het delen met derden. Zeker ten aanzien van persoonsgegevens die op internet zijn te vinden, zal het personeel zich bovendien moeten afvragen of de gevonden persoonsgegevens actueel en juist zijn.

De beroepscommissie acht het in deze zaak voorts van belang te wijzen op de beginselen van goede bejegening van de RSJ. Goede bejegening houdt onder meer in dat sprake is van fatsoenlijke omgang met personen van wie de vrijheid is ontnomen, in dit geval een jeugdige. Het beginsel brengt naar het oordeel van de beroepscommissie met zich mee dat uitermate zorgvuldig moet worden omgegaan met informatie met betrekking tot in de inrichting verblijvende jeugdigen, ongeacht de wijze waarop informatie de medewerker heeft bereikt. Daarbij past geenszins dat medewerkers van de inrichting zonder toestemming van de betrokken jeugdige met andere jeugdigen spreken over (verbonden conclusies aan) aangetroffen informatie op een datingwebsite, zoals in de onderhavige zaak wel het geval is geweest. In het reguliere contactverkeer buiten justitiële inrichtingen zou dergelijk gedrag al als onbehoorlijk of onfatsoenlijk kunnen worden gekwalificeerd. Binnen de justitiële inrichtingen en zeker binnen justitiële jeugdinrichtingen, waar medewerkers te maken hebben met (zeer) kwetsbare

jeugdigen, gelden ook in dit verband zonder meer hogere eisen van zorgvuldigheid ten aanzien van een fatsoenlijke omgang. Het handelen van de groepsleidster kan naar het oordeel van de beroepscommissie dan ook niet worden aangemerkt als passend bij het beginsel van goede bejegening. De beroepscommissie komt tot de conclusie dat dergelijk handelen binnen inrichtingen ook om die reden onwenselijk moet worden geacht.

Gelet op het bovenstaande wordt het beroep van klaagster gegrond verklaard. Klaagster heeft als gevolg van het handelen van de groepsleidster stress, ongemak en hinder ondervonden. De rechtsgevolgen zijn niet meer ongedaan te maken. De beroepscommissie is van oordeel dat klaagster een tegemoetkoming toekomt. De directeur is in de gelegenheid gesteld zijn standpunt hieromtrent te bepalen. De beroepscommissie stelt de tegemoetkoming vast op een bedrag van € 75,=.

Ten overvloede merkt de beroepscommissie op dat klaagster naar eigen zeggen reeds geruime tijd open staat voor een gesprek met de groepsleidster. De beroepscommissie geeft de directeur in overweging dit gesprek, gelet op toekomstige interacties tussen klaagster en de groepsleidster, mogelijk te maken.

Zaaknummer:

R-18/1983/JA en R-18/2000/JA

Datum uitspraak:

14 februari 2019

Beroepscommissie:

mr. M.J.C. Koens, voorzitter, mr. E. Lucas en dr. A. Vinke, leden, bijgestaan door mr. M. Simpelaar, secretaris

Trefwoorden:

Tegemoetkoming financieel;
Bewegingsvrijheid binnen de inrichting

Samenvatting:

Opnieuw voortgezet verblijf op ITA zonder geldige titel nu niet tijdig en

zonder advies van de adviescommissie ITA is beslist. Zodanig ernstig dat hogere tegemoetkoming wordt toegekend. Beroep directeur ongegrond, beroep klager gegrond, tegemoetkoming € 480,=.
(Wet- en regelgeving: Bjj art. 22c)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt vast dat het beroep van klager en de directeur in de kern zien op de door de beklagrechtter toegekende tegemoetkoming ter zake van het gegrond verklaarde beklag. De beroepscommissie overweegt in dat verband inhoudelijk en ten aanzien van de tegemoetkoming als volgt.

Er is niet voldaan aan de vereisten van artikel 22c, vijfde lid, van de Bjj, omdat de directeur niet tijdig een beslissing heeft genomen omtrent de voortzetting van klagers verblijf op de ITA. Bovendien is gebleken dat op het moment van die beslissing, de inrichting nog in afwachting was van het advies van de ITA-adviescommissie. De beroepscommissie is van oordeel dat het voor rekening en risico van de directeur komt dat de inrichting niet tijdig heeft beslist en niet tijdig de beschikking heeft gehad over het advies van de ITA-adviescommissie, namelijk niet voorafgaand aan het nemen van die beslissing om het verblijf van klager op de ITA te verlengen. De beroepscommissie overweegt net als in de de uitspraak RSJ 28 november 2018, R-18/923/JA en R-18/936/JA, dat het proces van plaatsing van een jeugdige op een ITA zeer zorgvuldig behoort te geschieden. Vanwege de te late beslissing en het ontbreken van het advies van de ITA-adviescommissie over de noodzaak van voortzetting van klagers verblijf op de ITA, komt de beroepscommissie tot de conclusie dat klager gedurende de periode van 28 juli 2018 tot 1 november 2018 zonder geldige titel op de ITA heeft verbleven. De beroepscommissie acht de gang van zaken rondom de verlenging van klagers verblijf op de ITA kwalijk, zeker gelet op de problemen die zich al eerder hadden voorgedaan bij een beslissing omtrent klagers verblijf op de ITA.

De beroepscommissie stelt vast dat de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan zijn te maken. Klager komt naar het oordeel van de beroepscommissie een tegemoetkoming toe en gelet op de ernst van het zonder geldige titel op de ITA verblijven, ziet de beroepscommissie aanleiding voor een hogere tegemoetkoming dan door de beklagrechtter aan klager is toegekend.

Met inachtneming van de tegemoetkoming die klager naar aanleiding van de uitspraak RSJ 28 november 2018, R-18/923/JA en R-18/936/JA, toegekend heeft gekregen, acht de beroepscommissie het aangewezen de tegemoetkoming vast te stellen op een bedrag van € 480,=. Hieruit volgt dat het beroep van de directeur ongegrond zal worden verklaard.

Zaaknummer:
R-18/1329/JA

Datum uitspraak:
4 januari 2019

Beroepscommissie:
mr. M.J.C. Koens, voorzitter, drs. H. Heddema en drs. J.E. Wouda, leden, bijgestaan door mr. M. Simpelaar

Trefwoorden:
Geestelijke verzorging

Samenvatting:
Klager verblijft op de ITA en voor zover de iftar kan worden gezien als onderdeel van klagers godsdienst, acht de beroepscommissie de beperking van het belijden van godsdienst gerechtvaardigd, gelet op art. 2, vierde lid Bjj en het karakter van de ITA .Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 46 lid 1, art. 2 lid 4)

Rechtsoverwegingen:
Artikel 46, eerste lid van de Bjj, regelt dat de jeugdige het recht heeft zijn godsdienst of levensovertuiging, individueel of in gemeenschap met anderen, vrij te belijden en te beleven.

Het tweede lid van voormeld artikel draagt de directeur op ervoor te zorgen dat in de inrichting voldoende geestelijke verzorging, die zoveel mogelijk aansluit bij de godsdienst of levensovertuiging van de jeugdigen, beschikbaar is. In het derde lid wordt de directeur opgedragen de jeugdige in de gelegenheid te stellen op in de huisregels vastgestelde tijden en plaatsen:

- a. persoonlijk contact te onderhouden met de geestelijke verzorger van de godsdienst of de levensovertuiging van zijn keuze, die aan de inrichting is verbonden;
- b. contact te onderhouden met andere dan de onder a genoemde geestelijke verzorgers volgens artikel 43 en
- c. in de inrichting te houden godsdienstige of levensbeschouwelijke bijeenkomsten van zijn keuze bij te wonen. Artikel 24 is van overeenkomstige toepassing.

In artikel 24 staat opgenomen dat de directeur een jeugdige kan uitsluiten van verblijf in de groep of deelname aan een of meer activiteiten behoudens het dagelijks verblijf in de buitenlucht:

- a. indien dit in het belang van de orde of de veiligheid van de inrichting dan wel van een ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming noodzakelijk is;
- b. indien dit ter bescherming van de betrokken jeugdige noodzakelijk is;
- c. in geval van ziekmelding of ziekte van de betrokken jeugdige;
- d. indien de jeugdige hierom verzoekt en de directeur dit verzoek redelijk en uitvoerbaar oordeelt.

In artikel 2, vierde lid van de Bjj staat opgenomen dat jeugdigen in een inrichting aan geen andere beperkingen worden onderworpen dan die welke noodzakelijk zijn voor:

- a: het doel van de vrijheidsbeneming, waaronder begrepen hun geestelijke en lichamelijke ontwikkeling en de uitvoering van het perspectiefplan en
- b. de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting.

Uit de stukken leidt de beroepscommissie af dat klager op groep 1 van de ITA verblijft. Jeugdigen op deze afdeling volgen een individueel behandeltraject en nemen niet deel aan activiteiten waaraan de andere jongeren in de inrichting deelnemen. Geen enkele jeugdige van de ITA heeft dan ook deel kunnen nemen aan de iftar, die dit jaar voor het eerst werd georganiseerd door de imam. Volgens de inrichting moet het aanbieden van de iftar worden gezien als een cadeau van de inrichting en moet het samen de maaltijd nuttigen na het vasten niet worden gezien als een onderdeel van de godsdienst. Klagers rechten zijn volgens de inrichting dan ook niet geschonden. Klager heeft overigens wel hetzelfde eten gekregen als de jeugdigen die deelnamen aan de iftar.

De beroepscommissie begrijpt dat klager de iftar ziet als een onderdeel van zijn geloof en dat hij zich daarom beperkt heeft gevoeld in het vrijelijk belijden van zijn godsdienst op het moment dat hem verteld werd dat hij niet mocht deelnemen aan de bijeenkomst. De beroepscommissie merkt op dat verblijf op de ITA met zich meebrengt dat activiteiten plaatsvinden binnen het individuele programma. Voor zover de iftar, die afgelopen jaar voor het eerst werd georganiseerd binnen de inrichting, kan worden gezien als onderdeel van klagers godsdienst en klager in het vrijelijk belijden van zijn godsdienst zou zijn beperkt, is die beperking naar het oordeel van de beroepscommissie, gelet op artikel 2, vierde lid Bjj en op het karakter van het verblijf op de ITA, gerechtvaardigd en is de beslissing tot het niet laten deelnemen van klager aan de iftar dan ook niet onredelijk of onbillijk te noemen.

Hetgeen in beroep schriftelijk is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagrechtter. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.